

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

23. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2009

Løsningen er repatriering - alt andet er blot udsættelse

Igennem 22 år har vor forening råbt fra hustagene, hvad det engang var pinligt blot at hviske over middagsbordet.

Vi, og andre med os, har skrevet og talt, argumenteret og informeret til den store guldmedalje. I begyndelsen var reaktionerne perfide personangreb og karaktermord. Siden midthalvfemserne er de mest vitriole angreb gradvist aftaget. Enkelte sekteriske personer fortsætter i samme spor, men de er dog så få og så åbenlyst forstyrrede, at deres helt- og halvt injuerende angreb bedst imødegås med et skuldertræk.

De dele af den yderste venstrefløj, der engang angreb os korporligt, er i dag uden reel indflydelse. Deres handlinger har frarøvet dem enhver sympati, de måtte have haft, fordi de har afsløret sig selv, som det de er; obskurantister.

På den måde er det blevet ganske betragteligt mere behageligt, på det personlige plan, at beskæftige sig med de problemer, der har med masseindvandringen at gøre.

Men er det egentlig blevet så meget bedre?

Bevars, Dansk Folkeparti har sat deres fingeraftryk på udlændingereglerne. Der er ikke tale om den fuldkomne uhæmmede indvandring og dertil knyttede tildeling af statsborgerskaber, som i perioden 1983-2001. På det punkt er der ganske rigtigt sket et skifte.

Men dette skifte er på ingen måde en løsning. Det er, med en parafrase over et af Churchills udsagn, ikke engang begyndelsen på en løsning. Det udgør ene og alene en udfladning af katastrofekurven. I stedet for et næsten frit fald, bevæger vi os nu ned ad en slidske. Kollisionen med jorden er ikke afværget – kun udsat!

Den potentielle fare ligger derfor i, at det mere adstadige tempo, hvori vi nu bevæger os ned ad slidsken, får os til at

føle, at faren er afværget. Faren føles ikke længere overhængende. Den er blevet akademisk. Vores hjerner vil derfor gerne betragte faren som overvundet. Det er helt naturligt for os.

Vores hjerne har nemlig ikke ændret sig nævneværdigt, siden længe før der var noget der hed samfund. Dengang var det ubehagelige og det farlige noget immanent truende, så vores højre hjernehalvdel, der tager sig af farer, er programmeret til at støde fra – at flygte, mens den venstre, der tager sig af det ønskværdige, er programmeret til at tiltrække.

Vore hjerners naturlige reaktion er derfor at se bort fra det, som er ubehageligt og skræmmende – lige indtil faren bliver overhængende. Først da vil den højre hjernehalvdel kapitulere og konfrontere problemet.

Derfor griber vi med kyshånd enhver optimistisk udmelding, der fortæller os, at det nok skal gå, mens vi føler os naturligt frastødt af alle advarsler, der har et ret meget længere perspektiv, end hvis nogen råber ”pas på!”, fordi vi er ved at få et klaver i hovedet fra 4. sal.

Det er den enkle årsag til, at det først for alvor er nu, hvor skyderier er blevet en del af dagligdagen i vore store byer, at man begynder at overveje, om de tiltag, man troede var patentløsninger på alle problemer, nu også virker.

Og det er også årsagen til, at modstanden, mod helt at forkaste den lyserøde drøm, er så sejlivet. Den ligger dybt i menneskehjernen. Illusionen, om at træerne vokser ind i himlen, er meget mere motiverende, end den af erfaring og tradition tyngede stemme, der siger det modsatte.

Det handler ikke om begavelse. Det handler om følelser og vores medfødte tendens til, at give os dem i vold, lige indtil ulven banker på døren.

Derfor er det dødsensfarligt at tro, at den ændring, som Dansk Folkeparti har udvirket, er en løsning. Tror man nemlig det, så vil problemerne vokse, lige indtil faren bliver så overhængende, at den virkelighedsfjerne optimisme og eskapisme afløses af de voldsomme reaktioner, som er naturlige, når faren bliver overhængende.

De der siger, at vi i DDF og andre, der kæmper mod resultatet af den førte udlændingepolitik, hetzer mod muslimerne, har intet forstået. Hetz og pogromer er ikke vort mål. Vort mål er at undgå, at det kommer dertil. For virkelig hetz og dermed forbundne grusomheder er nemlig det, der følger af at vente, til naturen tager overhånd over optugtelsen, til det punkt, hvor den den højre hjernehalvdel slipper stenaldermanden løs, fordi faren for den enkelte er blevet overhængende.

Psykologen Nicolai Sennels har på sin fine og ordentlige facon argumenteret for noget, der ikke er en udsættelse, men en løsning: Repatriering, og det på en ordentlig, civiliseret facon, der ikke bare overlader de repatrierede til en uvis skæbne.

Sennels forslag, om at kombinere repatriering med økonomisk bistand, er et både begavet og sympatisk forslag, som DDF støtter fuldkomment op om.

Til de, der fortsat har svært ved at slippe den lyserøde illusion, som skabte problemet, er der sådan set kun et at sige: Virkeligheden banker på, så valget står mellem at fortsætte med at besværgе kærligheden til det abstrakte menneske, eller at lægge drømmen på hylden, og gøre noget for at undgå lidelser og ulykker for mange reelt eksisterende og levende mennesker!

Løsningen er repatriering. Alt andet er blot udsættelse af en tragisk og ulykkelig slutning. TK

Asocial adfærd

Asocial og voldelig adfærd skyldes ikke nødvendigvis kulturelle forhold. Lav intelligens kan også være en årsag.

side 3

Hvad gør vi nu?

Den nuværende og tre tidligere formænd for DDF giver hver for sig deres bud på Danmarks og DDFs tilstand..

side 10

Mentalhygiejnebevægelsen

Hjernevask efter Tavistock-metoden: Et kapital af vor samtidshistorie, som alle bør kende.

side 15

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
poj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Landsretterne underkender det islamiske finansieringssystem

Forfatter: Ole Hasselbalch

"Amanah Kredit" ejes af fire nordjyske pengeinstitutter, der gerne vil tjene penge. Foretagendet solgte derfor en ejendom i Herlev til to kunder (gæt hvem).

De ville gerne have deres rettigheder til ejendommen sikrede (man ved jo aldrig). Det sker i Danmark normalt via tinglysning.

Men en tinglysningsdommer kan kun tinglyse rettigheder, der har tilstrækkelig bestemtthed. Og de to kunder anmeldte et såkaldt "betinget" skøde. På dets forside var i parentes skrevet "Formindskende Musharaka med Ijara med henblik på endeligt skøde".

Det betyder ikke "hokus pokus". "Musharaka" betyder - vistnok - partnerskab og "Ijara" - vistnok - brugsret. Det har en eller anden særlig betydning ifølge Allah.

Købesummen var godt 285.000 euro, og køberne havde allerede betalt ca. 20 pct. af købesummen. Resten skulle betales over godt 30 år, og den endelige overdragelse var gjort betinget af den fulde købesum betaling.

Køberne ville imidlertid gerne have indført i tingbogen - i det mindste - at købesummen ville være betalt inden for 30 år (kan man håbe), hvor skødet så ville være endeligt.

Det svedte tinglysningsdommeren meget over og rev sig i håret.

Man kan naturligvis stifte gæld i en ejendom, man ejer, (medmindre man er muslim og ikke må betale renter). Men en ejendomsoverdragelse, som varer 30 år ...?... Hvem ejer egentlig den ejendom og hvornår og hvor længe??

Dommeren nægtede derfor at tinglyse skødet. Dets indhold var jo i virkeligheden slet ikke endeligt fastsat i tinglysningslovens forstand, syntes han - selv om den særpregede boligfinansiering både var i overensstemmelse med dansk lovgivning og Koranen samt dennes renteforbud.

- Renter ansås ikke for godt, da Koranen blev skrevet for ca. 1.400 år siden, så det lever man stadig efter i Mellemøsten. Det er derfor, der ikke er nogen synderlig interesse for investering af pensionsmidler i mellemøstlige industriaktier.

Nå, tilbage til sagen om hokus-pokus-skødet:

Dets finansieringsform var endog godkendt af Skatterådet ved en bindende forhåndsbesked. Og også Finansrådet havde godkendt den. Selv Det Radikale Venstre og direktør Hans Skov Christensen ville sandsynligvis have godkendt den, hvis de var blevet spurgt.

Og andre tinglysningsafdelinger, der ikke ønskede at være racister, havde i øvrigt uden at kværulese tinglyst lignende skøder!

Men vor tinglysningsdommer forstod ikke et pluk af det islamiske ejendoms-overdragelsessystem. Han ville have klarhed. Men overdragelsen havde jo ikke nogen bestemtthed, mente han. Derfor nægtede han at tinglyse det islamiske skøde.

Vestre Landsret stadfæstede hans afgørelse med henvisning til, at det særpregede dokument efter en samlet vurdering led af en væsentlig uklarhed.

Østre Landsret har gjort det samme i en tilsvarende sag.

Huset bliver dit - måske - en gang - om Allah vil. Hvem vedligeholder huset i mellemtiden? Hvem tør bruge penge på det?

Kilder: Ugeskrift for Retsvæsen 2009 s. 864

PS. Klogelig undlader Ugeskriftet at oplyse, hvem den standhaftige tinglysningsdommer er.

- Man ved jo aldrig - og PET har nok at gøre i forvejen med at passe på Kurt Westergaard, Naser Khader, Pia Kjærsgård og mange andre. Selv Mickey Mouse har som bekendt fået en fatwa på halsen og risikerer derfor at få den skåret over.

Indavl medfører ubegavede børn

Utilpasset adfærd kan skyldes lav intelligens

Ali blev født som Mongol. Hans forældre, som er fætre og kusiner, mener, at det må skyldes, at der var solformørkelse, da hans mor var gravid med ham.

Denne mildest talt ubegavede opfattelse af årsagssammenhænge fremgår af en artikel i BT 10/11 2003 omhandlende de enorme udgifter, som sundhedsvæsenet i disse år påføres på grund af resultaterne af indavl blandt store grupper af indvandrere.

Den berigelse, som indvandringen i følge sine fortalere skulle bringe til Danmark, viser sig også på dette område at være en fattiggørelse.

Det oplyses videre i artiklen, at problemets omfang ikke er fuldt opklaret, idet patienter ikke må registreres efter etnisk oprindelse, fordi "det betragtes som diskriminerende".

Alligevel lader virkeligheden sig heller ikke længere skjule på dette område. I en artikel i Nyhedsavisen 21/4

2007 under overskriften "indavl gør nydanske børn ubegavede" oplyses det, at der er en stor overrepræsentation af børn af anden etnisk baggrund på landets specialskoler. En integrationskonsulent udtaler: "Vi bilder os ind, at det handler om alt muligt andet, koranskoler, manglende skole-hjem samtaler og forvirrede børn, men jeg er ikke et sekund i tvivl om, at mange af de her indvandrerbørn har problemer, fordi deres forældre er fætre og kusiner, som igen er børn af fætter-kusine-ægteskaber."

Af en artikel i Kristeligt Dagblad 27/2 2009 fremgår det, at "der er en højere forekomst af misdannelser, handicap og dødfødsler blandt indgifte. Og en undersøgelse af mentalt retarderede børn i Københavns Amt viser ligeledes, at der er en overvægt af indvandrerbørn i denne gruppe".

I en artikel i Ugeskrift for Læger 28/4 2003 oplyses det:

"Denne øgede relative risiko for konsangvine i forhold til ikkekonsangvine for at få børn med medfødte misdannelser kan genfindes i flere studier ([Tabel 1](#)). Man ser, at risikoen for at få børn med medfødte misdannelser gennemgående er fundet at være ca. 2 1/2 gange højere for konsangvine end for ikkekonsangvine. Det er desuden vist, at incidensen af malformationer er højere for børn af onkel-niece-forældre (9,34%) end for børn af fætter-kusine-forældre (6,18%)." (Konsangvinitet betyder blodslægtskab)

Den Danske Forenings første formand dr. med. et h.c. Johannes Clemmesen advarede for mange år siden mod sundhedsmæssige konsekvenserne af indavl blandt indvandrere. Blandt andet i en artikel, som blev bragt i en forkortet udgave i Danskeren, og som vi nu bringer på de følgende sider i dens fulde længde.

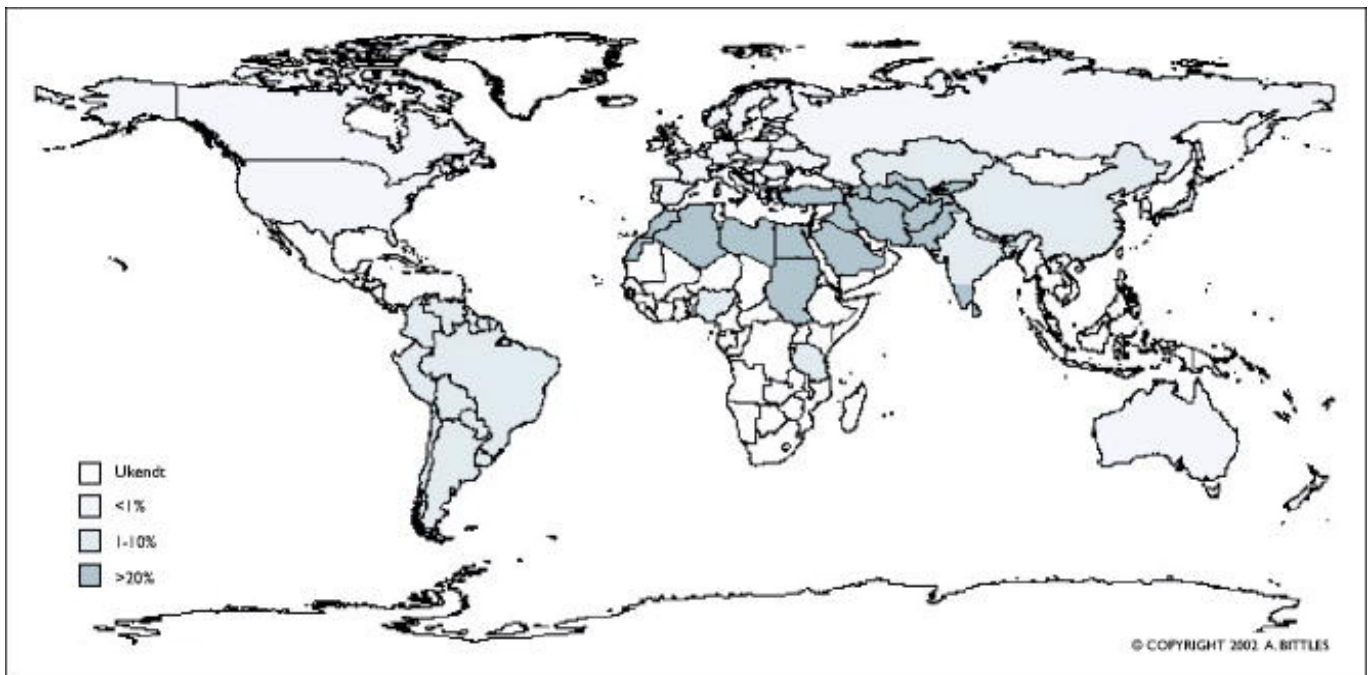

Fig. 1. Global udbredelse af konsangvinitet.

Kilde: Ugeskrift for Læger 28/4 2003

Religiøsitet, intelligens og indavl

I juni 2008 fremlagde tre universitetsprofessorer: Richard Lynn, Helmuth Nyborg og John Harvey et forskningsresultat, *Average Intelligence Predicts Atheism Rates across 137 Nations*, som påviser en tydelig sammenhæng mellem lav intelligens og stærke religiøse følelser - og omvendt.

Den højeste gennemsnitlige intelligens indehaves af indbyggerne i de asiatiske lande Singapore, Japan, Kina, Korea og i lande tilhørende den vestlige kulturkreds. I disse lande er andelen af ikke-troende samtidig størst.

Den laveste intelligens - og samtidig den laveste andel af ikke-troende - fin-

des blandt andet i landene i Afrika og Mellemøsten.

Det er tankevækkende, at lande med lav intelligens og stærk religiøsitet i vid udstrækning er sammenfaldende med lande, i hvilke ægteskab blandt nært beslægtede er almindeligt.

Se ovenstående kort.

Nedenstående artikel blev bragt i forkortet udgave i Danskeren nr. 1, 1995. I lighed med andre problemer, som Den Danske Forening for længe siden har gjort opmærksom på, har erkendelsen nu langt om længe spredt sig til kredse udenfor foreningen. Vi bringer i den anledning Johs. Clemmesens artikel igen - denne gang i dens fulde længde og inklusive kildeangivelser.

Multietnisk berigelse

Af dr. med. et h. c. *JOHS. CLEMMESEN*, Stockholmsgade 43, 2100 Kbhvn. Ø

Med historiens største indvandring af kulturfremmede, ofte familievis til et Danmark med større arbejdsløshed end nogensinde, vil det for mennesker med mindre romantiske forestillinger end folketingsflertallets være nærliggende at se på de praktiske konsekvenser af et "multietnisk" Danmark, et minibelastningsstærkt i stil med det beundrede USA. Vi forsøgte jo muligheden, da vi solgte Dansk Vestindien. Men bortset fra de store "kulturelle værdier", som politikerne nu håber sig tilført, vil man i arbejde, som sundhedstjenestens være henvist til praktiske konsekvenser af de data, som fremkommer - lejlighedsvis.

I Ugeskrift for Læger havde man i 1987 omtalt relativt mange handicappede børn blandt asylsøgere, og stillede i udsigt, at den særlige psykiske belastning af denne gruppe ville blive belyst. Men da det samtidigt fra en konference forlød, at overlæge dr. med. Margareta Mikkelsen på Vangedehuse center for handicappede havde modtaget uforholdsvist mange tilfælde med forældre fra lande med tradition for indgifte og store børneflokke, vovede jeg i ugeskriftet 4.I.88 at efterlyse nærmere information. Den kom i samme nummer i et lødigt notat af dr. Mikkelsen, som bl.a. oplyste, at 16% af centrets tilmeldte født 1980-84 var børn af indvandrere og ifølge engelske iagttagelser i Bradford, var en af årsagerne en tradition for indgifte i hjemlandene Pakistan og Tyrkiet, og videre forskning måtte anbefales.

I sept.-okt. 1988 afholdt Indenrigsministeriet da en konference med støtte fra Egmont H. Petersens Fond, Socialstyrelsen og Det lægevidenskabelige Forskningsråd. Ligestillings-interesserende vil værdsætte, at der blandt de 16 aktive deltagere også var en mandlig, en dansk læge. Fra USA deltog en tyrkisk professor i børnesygdomme og fra England en pakistansk medicinsk sociolog.

Indenrigsministeriet udgav derefter en pjece: "Indvandrerbørn og handicap. Konferencerapport august 1989". Pjecen pointerer, at den ikke er en gengivelse af konferencen. "Den skal snarere ses som en gennemgang af de forhold, som er vigtige for fuldt ud at forstå de problemstillinger, der gør sig gældende, når vi taler om handicappede børn hos indvandrerfamilier. Men rapporten tager udgangspunkt i de oplysninger som fremkom under konferencen."

Af en delvis fejlnummereret tabelserie ses, at der blandt et samlet antal af 308 svære handicaptilfælde, tilmeldt centret Vangedehuse, fandtes ialt 47 tilfælde blandt indvandrere født i årene 1980-1984, hvoraf 15 tyrkiske og 15 pakistanske.

Tillige citeres tal for forekomst af medfødt handicap i Danmark, for 1983-1987 forelagt 1 maj 1989 i Ugeskrift for Læger af to statistikere fra Sundhedsstyrelsen. De konstaterede 3 774 tilfælde eller 1,59 pct. danske nyfødte med misdannelser, imod 72 tyrkiske eller 2,08 pct. af 3459 fødsler, og 39 pakistanske eller 2,58 pct. af 1509 fødsler.

Et lægeligt mundheld siger, at statistik er en god tjener men en slet herre, og uden lægelig bistand fandt de to statistikere da også, at den fundne forskel lader sig forklare som tilfældig, hvis man - uvist hvorfor - korrigerer for fordeling af fædrene (?) på erhverv og af fødslerne på amter. Den omtalte hypotese om forældrenes psykiske belastning som årsag nævnes ikke.

Fra et lægeligt synspunkt ville man have ventet hypotesen om statistisk tilfældighed vurderet med henblik på foreliggende analoge resultater fra

- 1) Bradford i Yorkshire 1984, hvortil dr. Mikkelsen havde refereret,
- 2) norske resultater trykt i København 1985 og
- 3) en opgørelse fra Iran publiceret i 1979 i USA.

1) I Bradford (1984) havde en analyse af etnisk indflydelse på forekomsten af dødfødsler og nyfødtes dø-

delighed blandt 10 647 asiatiske fødsler 1975-1981 påvist 133 tilfælde af medfødte misdannelser eller 12,4 promille, mod 129 eller 4,8 promille blandt ikke-asiater. Ialt 77 pct. af de asiatiske familier var pakistanske. Resumeet anfører, at de fundne forskelle ikke kan forklares socialt, medens teksten oplyser, at jordemødre i 1981 fandt at 48 pct. af pakistanske ægteskaber var mellem fætter og kusine imod 8 pct. af indiske og 0,5 pct. ikke-asiatiske.

2) I Norges fødselsregister havde man i 1985 for 848 kvinder gift med en fætter i 1967-1981 fundet frekvensen af dødfødsel, nyfødtes død og medfødte misdannelser til 4,6 pct. mod 2,2 pct. for 1696 kontrolfødsler.

Hertil kommer at man senere i Oslo 1989 sammenlignede data fra årene 1983-1989 for ialt 36 700 børn fødte med norsk baggrund og 2750 børn med pakistansk baggrund. Med en norsk moder eller fader regnedes baggrunden norsk.

Medens der ikke i andet leveår fandtes forskel i forekomsten af dødfødte, eller af dødsfald, var dødeligheden i første leveår af misdannelser etc. 91 tilfælde eller 2,5 per 1000 norske fødsler imod 29 eller 10,5 per 1000 fødte, og således 4 gange højere for pakistanske end for norske børn. Når man derimod udelod dødsfald af enkelte arvemæssige forstyrrelser og medfødte misdannelser, var dødeligheden i de to grupper ens. Slægtskab mellem forældre var registreret for 34,7 pct. af børn med pakistansk baggrund imod 1,2 pct. for hele befolkningen.

Med henvisning til Bradford pointerede de norske læger tilsyneladende i en forhåbentlig vellykket bestræbelse på at undgå kritik for racisme, at der i Storbritannien var advaret imod at *modvirke* indgifte i den pakistanske befolkning, for hvem skikken skal frembyde mange sociale og kulturelle fordele - (åbenbart for forældregenerationen og i et velfærdssamfund).

Når man i Bradford på tre hospitaler, blandt tilfældigt valgte hospitalsindlagte pakistanske mødre fandt 55 af

hundrede mødre gift med en fætter, medens dette kun gjaldt 33 af deres mødre synes en national tradition for indgifte forstærket i en isoleret emigrantgruppe.

3) Endelig kunne Sundhedsstyrelsens statistikere i et amerikansk tidsskrift allerede i 1979 have fundet en opgørelse fra Iran. Her fandtes blandt 2362 nyfødte i indgiftede ægteskaber 4,02 pct. medfødte anomalier imod 1,66 pct. af 7261 ikke-indgiftede. Til sammenligning anfører iraneren for København 3,8 pct. inklusive obduktioner.

Da Sundhedsstyrelsens "beretning" udførligt redegør for arveligheden af afrikansk thalassæmi, udgør det en kun halvhjertet støtte til Margareta Mikselsens kliniske vurdering af sagens realitet.

Lægelige betænkeligheder ved indgifte går - som påvist - længere tilbage, og støttes afgørende af nylige observationer af klart positive indiske tal fra Lucknow. 1991, og Pondicherry 1993, og for Israels arabere 1992, medens man i Lahore 1993, ikke fandt sammenhæng mellem indavl og misdannelser - i god overensstemmelse med et lokalt fravær af en andetsteds nedarvet tendens.

Man tør måske håbe på en ajourføring af Sundhedsstyrelsens tal inden sådanne undersøgelser af en super-etisk komite forbydes som racisme, eller brud på lægelig tavshedspligt.

1. CLEMMESSEN J. Indgifte og handicap m. svar af Mikkelsen M., Ugeskr Læger 1988; 150: 60.
2. MAC F. KNUDSEN LB. Misdannelser blandt nyfødte indvandrerbørn i Danmark 1983-1987. Ugeskr Læger 1989; 151: 1101-6.
3. INDENRIGSMINISTERIET: Indvandrerbørn og handicap, Konference-rapport. Aug.1989.
4. MAGNUS P. BERG K. BJERKE-DAL T. Association of parental consanguinity with decreased birth weight and increased rate of early death and congenital malformations. Clin Genet 1985; 38: 335-42.
5. STEEN J. LINDEMANN R. ØRSTAVIK KH. Arvelige sygdomme og misdannelser som dødsårsak i de to første leveår blant syv årskull Oslo-barn. Tidsskr Nor Lægeforen 1993; 113: 334-6.
6. NADERI S. Congenital abnormalities in newborns of consanguineous and nonconsanguineous parents. Obstet Gynecol 1979; 53: 195-9.
- GILLIES DRN. LEALMAN GT. LUMB KM. et al. Analysis of ethnic influence on stillbirths and infant mortality in Bradford 1975-81. J Epid Commun Health 1984; 38: 214-7.
7. DARR A. MODELL B. The frequency of consanguineous marriage among

British Pakistanis.

J Med Genet 1988; 25: 186-90.

AGARWAL SS. SINGH U. SINGH PS. et al. Prevalence and spectrum of congenital malformations in a prospective study at a teaching hospital. Indian Med Res 1991; 94: 413-9.

JABER L. MERLOH P. BU X et al. Marked parental consanguinity as a cause for increased major malformations in an Israeli Arab community. Amer J Med Genet 1992; 44: 1-6.

JAIN VK. NALINI P. CHANDRA B. SRINIVASAN S. Congenital malformations, reproductive wastage and consanguineous mating. Aust-NZ J. Obstet Gynecol 1993; 33: 33-6.

FARAG TI. AL-AWADI SA. EL-BADRAMY MH. et al. Disease profile of 400 institutionalized mentally retarded patients in Kuwait. Clinical Genetics 1993; 44: 329-34.

YAQOOB M. GUSTAVSON KH. JALIL F. et al. Early child health¹⁾ in Lahore, Pakistan. II Inbreeding. Acta pædiat 1993; Suppl. 390: 17-26.

Had og vold kan skyldes mangel på kærlighed Polygami er årsag til, at mange muslimer får for lidt...

Næsten alle muslimske lande praktiserer polygami, hvilket medfører, at der er en akut mangel på unge kvinder, som unge mænd kan gifte sig med. Unge mænd har sjældent mulighed for overhovedet at komme i nærheden af unge kvinder. Næsten alle ægteskaber er arrangerede og indgås ofte mellem fætre og kusiner.

Uligheden mellem rige og fattige forstærker uligheden på ægteskabsmarkedet, eftersom bejlere forventes at betale brudepriser, som er selve de polygame samfunds omdrejningspunkt. Det er årsagen til, at kvinder skal være tilslørede, og at de vogtes med nidkærhed af deres familier. Kvinder er nemlig værdifulde handelsobjekter.

Derfor har alle muslimske samfund et stort overskud af unge mænd, som skal have afløb for deres frustration og vrede. "Hellig krig" er en ideel løsning,

Kvinder som handelsobjekter:
De rige muslimer opkøber kvinderne for næsen af de fattige muslimer, som derpå afreagerer med vold mod sagesløse "vantro".

som man gerne eksporterer. Alle muslimske regimer har et anspændt forhold til deres unge fanatikere, som manipulerer til at hade Vesten, for at de ikke skal

vende deres vrede imod de muslimske regimer.

Saudi Arabien, som både har en enorm kløft mellem rige og fattige og den højeste polygami-rate, er mester i denne strategi og eksporterer konstant unge mænd som Wahhabi-missionærer og hellige krigere. "Saudier udgør altid størstedelen af de hellige krigere", udtalte en misfornøjet veteran fra Irak, Afghanistan og Filippinerne til Times' Zoepf. Det er ikke nogen tilfældighed, at 15 af de 19 flykaprere den 19. september var fra Saudi Arabien.

Udsnit af en artikel af William Tucker i The American Spectator d. 10. februar 2009.

Den fulde artikel kan læses på denne hjemmeside:

<http://spectator.org/archives/2009/02/10/rehabbing-jihadists>

Vlaams Belang i København

Den 18. april aflagde to repræsentanter for det flamske parti Vlaams Belang besøg i København. Det drejede sig om lederen af partiets gruppe i det flamske parlament, Philip Dewinter, og formand for partiet og repræsentant i Europaparlamentet, Frank Vanhecke.

Vlaams Belang ønsker et uafhængigt Flandern og forholder sig samtidig stærkt kritisk til den massive muslimske indvandring til Belgien og det øvrige Europa.

Af begge årsager er partiet udsat for massiv forfølgelse og diskrimination fra magthaverne, som de to besøgende omtalte som de tre K'er: Konge, Kirke og Kapital.

Parlamentariker Frank Vanhecke i EU's hovedstad Bruxelles 2007

Det var rystende oplysninger, de to besøgende kunne fremlægge. De kunne således oplyse, at EU's hovedstad Bruxelles ikke længere er en europæisk by, eftersom 60% af indbyggerne er indvandrere fra lande udenfor Europa – fortrinsvis muhamedanere. Andelen af ikke-europæiske indbyggere forventes at vokse til 75% i 2020.

Bruxelles' socialistiske bystyre tolererer ikke kritik af den muhamedanske kolonisering. Da Vlaams Belang i 2007 demonstrerede imod islamiseringen, havde borgmesteren forud nedlagt forbud imod demonstrationen. Demonstrationen blev knust med uhørt politibrutalitet. Ikke blot Frank Vanhecke, men også parlamentarikere fra andre europæiske lande blev slået omkuld og lagt i håndjern.

Det hører med til historien, at borgmesteren frygtede, at det lokale politi ville

fare med lempe. Der blev derfor indsat politi fra det fransktalende Liège, som ikke forstod et ord af, hvad de demonstrerende sagde.

Vlaams Belang er det største parti i Flandern med omkring en fjerdedel af stemmerne.

Dewinter og Vanhecke er overbeviste om, at Flandern vil få sin gamle drøm om uafhængighed opfyldt i deres levetid. Et uafhængigt Flandern vil have omkring 6,5 millioner indbyggere.

De rundede af med et citat for Ringenes Herre: *Vestens folk: Rejs jer og kæmp for det, I har kært!*

HV

Philip Dewinter

Frank Vanhecke i København

Indvandrere og økonomi

Aktuelle ekspertudtalelser

Dem har vi glæde af

”Østeuropæiske arbejdere giver milliarder i statskassen”, hedder en overskrift i dagbladet Børsen d. 16. april 2009. ”Op til 4 milliarder kroner om året”, hedder det videre i artiklen, som citerer en ny undersøgelse fra Rockwool Fonden.

De østeuropæiske arbejdere består omtrentligt af 60 pct. polakker og 20 pct. fra de baltiske lande og 20 pct. andre, og de kommer alle hurtigt i arbejde efter ankomsten til Danmark. Det er desuden en fordel for Danmark, at de kun kommer hertil, når der er arbejde at få og penge at tjene. Samtidig rejser de hjem efter en periode i landet. De bliver ikke for at gå på kontanthjælp eller for at få familiesammenføring, og så rejser de hjem, inden de bliver gamle. Det

betyder, at de betaler skat, mens de er her.

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg citeres for følgende udtalelse:

”Østudvidelsen har været til gavn for det danske arbejdsmarked, og østeuropæiske arbejdstagere har bidraget positivt til vækst og beskæftigelse i Danmark”.

Dem har vi ingen glæde af

”Modsat sine nærmeste forgængere havde Anders Fogh Rasmussen modet til at stoppe masseindvandringen af ufaglærte arbejdere. Og dermed blev der skabt mulighed for at løse fremtidens økonomiske og velfærdsmæssige udfordringer”, hed det i dagbladet Børsen d. 6. april 2009 i et citat af dr.phil.

og cand.polit. Gunnar Viby Mogensen, som fortsatte: ”En fortsættelse af det hidtidige indvandringsmønster ville have gjort det umuligt at finansiere velfærdssamfundet i fremtiden. Da Fogh tiltrådte i 2001, sagde det meste af sagskundskaben og alle medier, at det var umuligt at stoppe masseindvandringen. Men det gjorde han.”

Gunnar Viby Mogensen mindede om Velfærdskommissionens rapport, ifølge hvilken 80 pct. af problemerne omkring finansiering af fremtidens velfærd ville være løst, hvis indvandrerne havde samme beskæftigelsesfrekvens som danskerne og fortsatte: ”Det, at Fogh stoppede indvandringen, reddede ikke velfærden, men det gjorde en løsning mulig”.

Præsident Obama i London

"I en chokerende demonstration af ydmyghed overfor en udenlandsk diktator bukkede præsident Obama dybt for Saudi Arabiens kong Abdullah ved G-20 mødet i London i sidste uge.

Senere i Strasbourg i Frankrig udtalte Obama: "Vi er nødt til at ændre adfærd og vise den muslimske verden større respekt"."

Sådan lød en kommentar i Washington Times d. 10. april, som fortsatte:

"Bukket var en ekstraordinær overtrædelse af den gældende protokol. En sådan ydmyghed udvises almindeligvis kun af en konges underordnede, ikke af hans ligemænd. Det er aldrig sket før, at en præsident for USA har bukket for en saudisk eller nogen anden kongelig."

Videre hedder det:

"Obamas bukken for Vogteren af De To Hellige Moskeer forbedrer ikke hans omdømme blandt dem, som mener, at han skjuler, at han i virkeligheden er muslim. Hvorfor han valgte at bukke for den saudiske konge og ikke for nogen anden kongelig, er der ingen tilgængelig forklaring på."

Det er svært at se, hvem der bukker så dybt for Saudi Arabiens diktator, men det er ingen ringere end den frie verdens førstemand, USAs præsident Obama.

Hysterisk kristenfobi i Tyrkiet

Mange kristne er blevet myrdet i Tyrkiet i de seneste år

Hvis nogen tror, at kristenforfølgelser var noget, som kun foregik i forrige århundrede, da Tyrkiets oprindelige kristne befolkning af armeniere, assyriere, grækere og andre kristne blev stort set udsløjet i gigantiske blodbad, kan de godt tro om igen.

Skønt der i dag kun er ganske få kristne tilbage i Tyrkiet, bliver de af mange tyrkere opfattet som en voldsom trussel imod den bestående muslimske samfundsorden, og de bliver udsat for diskrimination, hårdhændet forfølgelse og direkte mord.

Således blev tre kristne i april 2007 bortført, bundet, tortureret og til sidst halalslagt i byen Malatya.

Det er langt om længe lykkedes at få rejst sigtelse mod de - måske - skyldige. I lang tid interesserede myndighederne

sig kun for at søge efter belastende materiale om de myrdede, som kunne om ikke retfærdiggøre mordene, så dog være formildende omstændigheder.

De tre fra Malatya er langt fra de eneste, som indenfor de seneste år har måttet lade livet for deres kristne tro.

I 2006 blev en præst skudt i Trabzon ved Sortehavet.

I januar 2007 blev den kristne forfatter Hrant Dink skudt på vej til retten, hvor han stod anklaget for at have krænket "tyrkiskhed" ved at nævne tyrkernes folkedrab på armenierne i 1915.

I december 2007 blev en katolsk præst stukket ned med kniv i Izmir (tidligere Smyrna). Han blev indlagt på hospital og overlevede.

Ydermere sidder flere kristne i øjeblikket fængslet i Tyrkiet anklaget for at have krænket "tyrkiskhed" ved at konvertere fra islam til kristendom.

Kilde: www.compassdirect.org

HV

Necati Aydin, Ugur Yuksel, Tilmann Geske - ofre for kristenfobi

Nu er der så omsider rejst sigtelser, men meget tyder på, at de sigtede er små fisk, som er udset til at påtage sig rollen som skyldige for at dække over de virkelig skyldige, som meget tyder på omfatter politiet. Næste høring i sagen skal finde sted d. 22. maj.

”Three Strikes and You’re Out”

- Eller historien om Justitsministeriets medskyld i mord

Af Ole Hasselbalch

Dansk Folkeparti har spurgt justitsministeren til den ordning, der er indført en del steder i USA, hvor offentligheden beskyttes mod grove gentagelseskriminelle på den måde, at disse sættes fast mere permanent. De tages så at sige ud af cirkulation. Dette har medført, at man i dag kan færdes frit steder i USA, hvor almindelige mennesker førhen slet ikke kunne komme.

Baggrunden for spørgsmålet er de fortsat uholdbare tilstande f.eks. på Nørrebro.

Ministeren bekræfter, at det forholder sig som nævnt i USA.

Forholdene i USA

I en række delstater i USA er der således vedtaget straffelovgivning, der indebærer, at personer, der (typisk) for tredje gang dømmes for visse, nærmere angivne alvorlige forbrydelser, idømmes en meget langvarig fængselsstraf uden mulighed for prøveløsladelse (såkaldte ”Three Strikes and You’re Out”-ordninger).

Denne form for lovgivning blev vedtaget første gang i 1993 i delstaten Washington i lyset af flere sager om manddrab begået af personer, der tidligere var dømt for grov kriminalitet. Allerede i 1996 havde princippet bredt sig til straffelovgivningen i 24 delstater og på føderalt niveau. Siden 1996 har antallet af delstater med denne type regler formentlig ikke ændret sig væsentligt.

”Three Strikes and You’re Out”-ordningerne varierer fra delstat til delstat, men omfatter i de fleste tilfælde alvorlige, personfarlige forbrydelser som drab, voldtægt, røveri og brandstiftelse, idet der i flere delstater dog også medregnes andre forbrydelsestyper som f.eks. salg af narkotika, indbrudstyveri og bestikkelse. I hovedparten af delstaterne vil den tredje domfældelse udløse en langvarig fængselsstraf, typisk på mellem 25 år og livstid, men i flere stater skærpes straffen dog væsentligt allerede i forbindelse med den anden domfældelse.

Den californiske ordning er særlig kendt, fordi den indebærer, at også en mindre alvorlig forbrydelse end de, der normalt regnes med i ordningen (”listeforbrydelser”), kan medføre fængselsstraf på livstid, hvis den pågældende tidligere er dømt for to ”listeforbrydelser”. Dette har i praksis ført til sager, hvor f.eks. en person er blevet idømt fængsel på livstid (med mulighed for prøveløsladelse efter 25 år) for at stjæle golfkøller.

Justitsministeriets holdning

Ministeriet vil imidlertid ikke gå ind for indførelse af en tilsvarende ordning herhjemme. Man skriver:

”Det er et grundlæggende princip i dansk strafferetspleje, at domstolene fastsætter straffen i den enkelte sag på baggrund af en konkret vurdering af alle sagens omstændigheder, herunder eventuel tidligere begået kriminalitet af betydning for sagen. Ved straffastsættelsen kan domstolene således tage hensyn til de konkrete omstændigheder, der kan tale i henholdsvis skærpene eller formildende retning, jf. straffelovens §§ 80-82.

Efter den generelle strafudmålingsregel i straffelovens § 80 skal der således ved straffens fastsættelse under hensyntagen til ensartethed i retsanvendelsen lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden.

Herudover angiver straffelovens §§ 81-82 en række forhold, som i almindelighed skal tillægges betydning i enten skærpene eller formildende retning. I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af straffelovens § 81, stk. 1, nr. 1, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som en skærpene omstændighed, at gerningsmanden tidligere er straffet af betydning for sagen. Herudover kan f.eks. nævnes straffelovens § 247, stk. 1, om skærpet strafudmåling i gentagelsestilfælde i voldssager. Det er således allerede i dag sådan, at straffen typisk er strengere

i gentagelsestilfælde, hvis der er tale om ligeartet kriminalitet.

Som det fremgår, vil det efter de gældende strafudmålingsprincipper i almindelighed være en skærpene omstændighed, hvis der er tale om gentagelsestilfælde, samtidig med at domstolene ved strafudmålingen har mulighed for at tage hensyn til de konkrete omstændigheder i den enkelte sag.

En model med ”Three Strikes and You’re Out” kan udformes på flere måder, jf. også ovenfor, men grundlæggende for tankegangen er, at en tredje gangs lovovertrædelse helt automatisk medfører en særdeles langvarig fængselsstraf. Det er et rodfæstet princip i dansk strafferet, at der skal være proportionalitet mellem lovovertrædelsen og den idømte straf, herunder med hensyntagen til konkrete skærpene eller formildende omstændigheder. Det kan endvidere frygtes, at en sådan automatisk ordning kan svække forståelsen for retssystemet som følge af konkrete afgørelser, hvor der ikke opleves den fornødne sammenhæng mellem forbrydelsen og den idømte straf.

På den anførte baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for at indføre regler som nævnt i spørgsmålet, der automatisk medfører udmåling af høje fængselsstraffe for visse tredje gangs lovovertrædelser.

Kommentar

Kriminaliteten bliver stadig grovere herhjemme, og i visse områder kan almindelige mennesker ikke mere leve et almindeligt liv.

Det er åbenlyst, at denne udvikling ikke lader sig stoppe med de midler, straffeloven hidtil har stillet til rådighed. Medens ministeriet og de gamle partier fortsætter med at snakke, ødelægges sagesløse borgeres tilværelse dagligt – nogen af dem mister endog livet.

Ved at lade stå til, uanset at det altså er praktisk muligt at beskytte borgerne, gør ministeriet sig medskyldig i den kriminalitet, som kunne have været undgået.

Når en kriminel har valgt at leve på den måde, som i USA fører til, at of-

fentligheden beskyttes mod pågældende, er der ikke mere noget hensyn at tage til den kriminelle. Han (eller hun) har selv valgt at opføre sig på en måde, som ikke gør det muligt at lade ham gå frit omkring.

Det er i denne situation meningsløst at indlade sig på juridiske proportionali-

tetsovervejelser over "straf"udmålingen. Der er ikke tale om en straf, men om en nødvendig beskyttelsesforanstaltning.

Man står således med et simpelt moralsk valg: Valget mellem hensynet til en kriminel, der har besluttet sig for at ødelægge andre menneskers tilværelse, og hensynet til de sagesløse ofre.

Det er uforståeligt, at det valg kan være så svært.

Kilder: Justitsministerens svar på spørgsmål 465, Folketinget 2008-09.

Debatten, der aldrig blev til noget

Af Arne Hornborg

Debatten om flygtninge/asylansøgere/indvandrere foregår til stadighed, dog med mere eller mindre styrke, alt efter hvordan den øjeblikkelige situation er, samt hvordan politikerne i øjeblikket ønsker at profilere sig selv. Lurepasser i kulissen. Hvordan kan jeg som politiker bedst sikre min EGEN taburet? For stramninger eller det modsatte?

Der har altid været for meget politisk populisme i den (debat?).

I dag står vi med uoverskuelige problemer med bandekriminaliteten fra utilpassede indvandreres side.

Spørgsmålet trænger sig på. Vil og kan Folketinget og Regeringen handle og tage de nødvendige skridt til at stoppe indvandrerbanderne?

Nuværende og fremtidige Folketing og Regeringer skal ikke være bundet af tidligere Regeringer og Folketings katastrofale fejltagelser på asyl/indvandringsområdet.

Vi ER, ... er IKKE, ... SKAL VÆRE et multietnisk samfund lyder det ustandselig, alt efter holdninger og standpunkter og antagelig også stemmefiskeri.

Det pudsige er, at der aldrig HAR været nogen egentlig debat. Ethvert forsøg på at få en reel debat i gang drukner i personfnidder, beskyldninger mod anderledes tænkende. De „frelste“ lader med himmelvendte øjne os andre forstå, hvor gode, humane mennesker de selv er, mens modparten, der mener en debat er nødvendig, er racister af værste slags. Uvederhæftige beskyldninger som fremmedfjendsk, berøringsangste var/er dagligdag. Det flyger med gensidige beskyldninger politikerne imellem. Temmelig følelsesladet. Uværdigt.

Er problemerne siden Anker Jørgensens tid, da Danmarks grænser stod vidåbne, vokset politikerne over hovedet? Blev problemerne pludselig for store? Var politikerne ikke forudseende nok? Er det nemmere at lukke øjnene for problemerne end løse samme. Det kneb da ellers ikke med advarslerne.

Antallet af flygtninge/asylansøgere til Danmark er langt fra faldet nok i den senere tid. Dertil kommer de mennesker der ER blevet udvist, men som hårdnakket nægter at forlade landet. Postulaterne om tortur ved hjemsendelse holder ikke en meter.

Enhver REEL flygtning kan naturligvis opnå asyl i Danmark. Er opholdstilladelserne givet med lidt for løs hånd tidligere? Var det tidligere for nemt at opnå flygtningestatus/asyl i Danmark? En reel flygtning behøver da ikke være nervøs for at blive afvist.

Tjener de advokater, der bliver ved med at anke asylafslagene, for mange penge på det?

Men man har nu udelukkende ret/krav på asyl i Danmark, hvis man i sit oprindelsesland er PERSONLIG forfulgt. Det er ikke tilstrækkeligt, at der er krig i det pågældende land.

Er det den danske bistandslov, der har lokket så mange hertil gennem tiden? - inklusive de kriminelle med de store problemer det forvolder.

Politikerne, Folketinget og de forskellige Regeringer har de sidste mange år lusket udenom problemerne.

Det, vi altid har manglet, er en virkelig DEBAT. En saglig, nøgtern, helt åben seriøs debat om de spørgsmål. En værdig debat. En debat, hvor hele befolkningen bliver inddraget. En stor høring.

Hvor mange mennesker kan vi lukke ind? Hvad kan økonomien, det sociale, boligerne klare? Hvem er reelle asylansøgere? Hvem kan afvises? Få stoppet det ubehagelige misbrug af asylbegrebet.

Asylansøgere, for eksempel Somalierne, skal naturligvis ikke tage på ferie o.lign. i det land, de er flygtet fra, og samtidig bevare flygtningestatus.

Min fornemmelse er, at nu har danskerne fået nok. Vi føler os, bare lidt, til grin.

Det er på høje tid, der kommer gang i både den saglige debat samt hård strafudmåling og udvisning af Danmark.

Politiets og PETs grundige arbejde

skal ikke være spildt. De skal have de fornødne ressourcer stillet til rådighed. Hverken Domstolene eller smarte advokater skal kunne omgøre deres arbejde.

Suspendér de underskifter Danmark har afgivet på asyl/flygtninge området indtil det kolossale misbrug er stoppet.

Brug terrorloven i videst muligt omfang. Den lignende terrorlov som også er indskrevet i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der bliver talt og diskuteret meget for tiden, om f.eks. udvisningen af den kriminelle tuneser, der truer bl.a. Kurt Westergaard, er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det er den IKKE.

Det fremgår tydeligt af teksten i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions Protokol nr. 7 af 22. november 1984, som ændret ved protokol nr. 11 af 11. maj 1994:

Artikel 1

Proceduremæssig sikring vedrørende udvisning af udlændinge

Stk. 1. En udlænding, der lovligt er bosiddende på en stats territorium, kan ikke udvises derfra, MEDMINDRE dette sker i medfør af en beslutning truffet i overensstemmelse med loven, og den pågældende skal have adgang til:

- a) at fremføre de grunde, der taler mod udvisningen,
- b) at få sagen prøvet på ny, og
- c) med henblik herpå at være repræsenteret over for den kompetente myndighed eller en person eller personer udpeget af denne myndighed.

Stk. 2. En udlænding kan udvises inden udøvelsen af de i stk. 1, litra a-c nævnte rettigheder, når dette er nødvendigt af hensyn til den offentlige orden eller begrundet i hensynet til den nationale sikkerhed.

Mon ikke disse reviderede paragraffer taler sit tydelige sprog?

Status for Danmark og DDF

Hvordan er Danmarks situation og hvad kan Den Danske Forening udrette fremover?
Vi har bedt den nuværende og tre tidligere formænd om at give deres personlige vurdering

Ole Hasselbalch, formand 1990 - 2000

Situationen

Tingene har forandret sig væsentligt i Den Danske Forenings levetid.

I dag kan man nogenlunde let få at vide, hvad der foregår på indvandringsområdet. Da foreningen startede, skulle de relevante oplysninger nærmest vrides frem fra bagerste hylde og præsenteres for offentligheden gennem en mur af "officielle" benægtelser.

Men den ulykkelige udvikling, der førte til foreningens oprettelse, er *ikke* stoppet. Der er i dag ca. 5,5 millioner mennesker i Danmark. Ifølge prognoserne fra inden, det hele begyndte, skulle vi kun være ca. 4,8 millioner. Man kan derfor tillade sig at regne med, at her er i al fald ca. 700.000 med indvandrerbaggrund. Dette sætter det hidtidige tætte fællesskab i det danske samfund på spil. Men det alvorligste er, at en stor del af de nytilkomne er ganske uindpasselige i en dansk ramme.

Dette har haft betydelige negative konsekvenser, og disse er lette at se, hvis man altså *ønsker* se. Det er også let at se, at den dårlige udvikling foregår i et stadigt stigende tempo.

Foreningen har således kun i én henseende taget fejl i sine forudsigelser: De problemer, som vi i 1987 advarede om, at den førte politik ville afføde, er opstået langt *hurtigere*, end vi ventede.

Hvis udviklingen fortsætter, som det går nu, vil de etniske danskere blive i mindretal inden for dette århundrede. Vi må endvidere regne med, at de indvandrere, der overordnet set kommer til at sætte dagsordenen, er mennesker, der *ikke* accepterer vore værdier. Selve vort politiske system er derfor i farezonen. Den offentlige administration vil også gradvis krakelere, efterhånden som mennesker med manglende forståelse for, hvordan offentlige jobs forvaltes, besætter dem. Det stille og rolige Danmark, vi overtog, vil gå tabt, og volden og balladen vil blive værre og værre. Følelsen af fællesskab og dermed af ansvar for hinanden vil gradvist gå i opløsning. En blytung dyne af udgifter til udsigtsløs "integration" og "resocialisering" af voksende grupper af uintegrerbare fremmede vil undervejs

brede sig ud over os, tynde de offentlige budgetter til jorden og opsuge vore mentale vitaminer i et enormt omfang.

De etniske danskere, der har muligheden for det, vil sørge for at sikre sig selv under de nye vilkår - mange vil formentlig emigrere. Resten må finde sig i tingenes nye tilstand.

Hvordan det hele vil ende, er ikke godt at sige. Måske vil det ende med en geografisk atomisering af de nord- og vesteuropæiske lande, således at ingressorerne besætter visse geografiske områder, medens de oprindelige europæere trækker sig tilbage til andre. Det hidtidige solidariske Danmark vil i al fald forsvinde og blive erstattet af et rå klan-samfund.

Løsningen

Dette *kan* stoppes, hvis vi selv vil. Danskerne er stadig massivt i flertal og har - både med og uden de "internationale konventioner" - ret til selv at bestemme, hvad der skal ske. Det ville heller ikke være umuligt at finde en praktisk fremgangsmåde til at få styr på tingene:

- Vi kunne f.eks. starte med at udvise de ikke-danske statsborgere, der begår kriminalitet på dansk grund, efter at de har udstået deres straf. Hvad skulle der være til hinder for det? Hvor mange lande er villige til at opbevare og opdrage på forbrydere uden indfødsret?

- Vi kunne også forlange, at menne-

sker, der ønsker at forblive i Danmark, må demonstrere *aktiv* tilslutning til de værdier, på grundlag af hvilke det danske samfunds tryghed og høje økonomiske niveau er bygget. Hvor mange af "nydanskerne" gør egentlig det? Var det ikke således, at selv da vore kerneværdier blev udsat for et frontalangreb under Muhammed-krisen, meldte kun omkring 1.000 muslimer sig under fanerne i Demokratiske Muslimer? - Samt adskille tusinde danske "støtte"-medlemmer, der dermed demonstrerede forhåbninger, som allerede ifølge denne medlemssammensætning var dybt naiv.

Partierne

Det er imidlertid i øjeblikket ikke muligt at få de politiske partier til at sætte sådanne simple forslag på programmet. Åbenbart opfatter de vanskelighederne ved at skulle forklare offentligheden, at det er påtrængende nødvendigt nu at træde i karakter, som uoverstigelige. Partierne går vel ud fra, at det er lettere at få folk til at tro, at de allerede gennemførte såkaldte stramninger af udlændingelovgivningen er tilstrækkelige.

Medierne

Man kunne derfor have håbet, at aviser, radio og TV i højere grad havde skildret de fremtidsscenarier, der ud fra det nu frit tilgængelige materiale er mest sandsynlige. Dette ville givetvis

rykke offentligheden ud af ønsketænkningens drømmeverden.

Det gør det store flertal af medierne imidlertid ikke. Til trods for, at det i dag er let at se, hvor det hele bærer hen, er det umådeligt svært at få de faktiske forhold præsenteret i pressen på en måde, som opfordrer til stillingtagen. Af samtlige store medier – elektronisk såvel som trykte – ser det kun ud til at være Jyllands-Posten, der med Muhammed-krisen fik en tilstrækkelig øjenåbner.

Offentligheden

Derfor har offentligheden et verdensbillede, der stadig tillader den enkelte at gemme sig bort fra problemstillingen.

Danskerne kan af den grund i dag opdeles i tre grupper:

- Der er dem, der har set, hvor det bærer hen, og som er villige til at gøre det nødvendige, men ubehagelige for at vende udviklingen. Det er ikke nogen stor gruppe.

- Der er gruppen af overgemte skin-

humanister, amokløbne ”anti-racister”, lavtflydende kulturpersonligheder samt svage eller utænkende politikere, der er direkte ansvarlige for det, der er sket. De er heller ikke ret mange. Og de, der er, vil ikke være villige til at indrømme, hvor grusomt forkert, de handlede, og hvor meget fejl de tog.

- Endelig er der den største gruppe, nemlig alle resten. De er modvillige over for den udvikling, der er i gang. Men de krymper sig og viger uden om ubehaget ved at tænke på det, der foregår, og på de skridt, der nu skal til for at stoppe det. De har imidlertid i dag ingen påtrængende nødvendighed for at tænke i konsekvenser. En del af dem kan måske end ikke overskue de komplekse sammenhænge. Langt de fleste hengiver sig derfor til forestillingen om, at politikerne nu har strammet tilstrækkeligt op.

Den Danske Forenings rolle

Hvad Den Danske Forening kan stille op i denne situation, er svært at sige. Der er i dag mange organisationer, der

virker for samme formål som vort – så mange, at det er umuligt for onde kræfter at stigmatisere dem alle på samme måde som i sin tid DDF. Enhver kan også i dag finde det på foreningens hjemmeside, som man førhen måtte være medlem for at få – hvilket særdeles mange benytter sig af. Foreningen har derfor ikke mulighed for at sælge mange medlemskaber.

Så meget ligger imidlertid fast, at ingen politik lader sig gennemføre, uden at den er *formuleret* først, og at foreningen stadig er næsten ene om at sige *lige ud*, hvad der er nødvendigt.

Foreningens vigtigste mission er derfor at holde budskabet herom i marken og igen og igen injicere det i offentligheden.

Kun på den måde vil de nødvendige tiltag kunne forventes ført ud i livet så tidligt som muligt i forhold til den gradvise folkelige opvågning til realiteternes verden, som vil være uundgåelig i lyset af det, der foregår.

Harry Vinter, formand 2000 – 2007

Tid og tilpasning

DDFs tidligere formand Sune Dalgaard, som af gode grunde ikke kan bidrage til denne statusberetning, henledte for mange år siden min opmærksomhed på det faktum, at man betragter det, som er sket før ens egen levetid, som fjern fortid.

For Sune Dalgaard var det fjern fortid, han hørte om, når han lyttede til de ældres snak om 1864. For mig har Besættelsesårene altid stået som en lige gyldig fortid, som for længst var forbi.

Tilsvarende vil det danske Danmark, som bidragerne til disse artikler har kendt, være ukendt og fjern fortid for de unge, som er født indenfor de seneste 30 år. For dem er mørklødede voldelige bander, som gør det farligt at færdes efter mørkets frembrud, en naturlig del af virkeligheden, ligesom ulve og bjørne var det for længst svundne generationer. Forældre generationens gerninger stiller børnene overfor et fait accompli.

Disse betragtninger viser, hvor uholdbar opfattelsen ”folk gør oprør, når der er kommet tilstrækkeligt mange fremmede” er. Nej, folk vender sig – på godt og ondt – til de nye tilstande.

Disse betragtninger viser tvært imod, hvor vigtigt det er at kæmpe imod en skæv udvikling fra begyndelsen.

De viser derfor også, hvor vigtigt det

var, at fremsynede og ansvarsbevidste mennesker fandt sammen og dannede Den Danske Forening for 22 år siden.

De mennesker, som tålte hån og latterliggørelse, sten, tomater og stinkbomber, vold og mordtrusler, berufsverbot og forbigåelser på arbejdsmarkedet og i det sociale liv. - Disse mennesker er vor tids helte. For de gjorde, hvad de magtede, for at afværge den katastrofe, som ikke bare Danmark, men hele den vestlige civilisation i dag står overfor.

Skal der være fest?

Den Danske Forening var fra starten oppe imod meget vanskelige odds. For det er aldrig populært at stå som den kedelige type, som vil ødelægge festen, inden den rigtigt er kommet i gang. Og det var netop den rolle, Den Danske Forening havnede i.

Mens indvandringens tilhængere med opbakning fra medieverdenen og finansloven lovede fest og farver, kulturberigelse og farverigt fællesskab,

”kendskab gi’r venskab”; så indtog Den Danske Forening rollen som den, der ville ødelægge den gode stemning ved at advare om, at virkeligheden ville blive en ganske anden.

Det er fristende at være positiv og optimistisk og at tro på det gode i menneskene. Det er frem for alt nemmere at flyde med strømmen end at svømme imod.

Jeg har da også mange gange været fristet til at overgive mig til den bekvemme tro på, at ”det skal nok gå”, ”det ordner sig”. Man er jo nødt til at være positivt indstillet, hvis noget skal lykkes.

Men min fornuft og min viden om udviklingen andre steder i verden – både historisk og i dag – tvang mig til at melde mig blandt skeptikerne.

Udviklingen går i det store og hele, som Den Danske Forening forudsagde. Ingen taler længere om kulturberigelse og farverigt fællesskab. Ingen taler længere om muslimernes familiesammenhold, som ”vi kan lære en hel masse af”.

I dag bruges der ord og begreber, som kun Den Danske Forening brugte for 22 år siden: ghettoer, bandekriminalitet, hellig krig, terrorisme, ”æres”drab (som er familiesammenholdets grundsten).

Af og til forsøger indvandringens tilhængere sig med argumenter om, at det er Den Danske Forenings og Dansk Folkepartis negative holdning, som er årsag til problemerne. Det holder ikke alene af den årsag, at tilsvarende problemer findes i alle lande, som har været så uforsigtige at give muslimer adgang.

Trusselsbilledet udvikler sig bestandigt i negativ retning. På overfladen ser man bandekriminalitet og kvindeforagt. Det kan umiddelbart tage sig ud som

håndterbare problemer. Men under overfladen vokser den demografiske trussel mod det danske – og det vestlige – samfund ubønhørligt. Hvis udviklingen fortsætter som hidtil, vil der være muslimsk flertal i hele Europa om få årtier. Frihed og velstand vil derpå blive afløst af tvang og fattigdom.

Fremtidsscenerier

Jeg ser tre scenarier: integrationssceneriet, udryddelsessceneriet og overlevelsessceneriet.

Integrationssceneriet er det, som hele over-Danmark dyrker som et mantra – og poster milliarder af kroner i. Man tror på – eller lader som om man tror på, at de muslimske koloniserer vil tilpasse sig den vestlige livsform. Dette scenarie kan afvises som byggende på ønskedrømme og uvidenhed om islams ekspansion gennem 1400 år.

Der er så to realistiske scenarier tilbage:

Udryddelsessceneriet er i øjeblikket det mest sandsynlige. Europas indfødte vil sandsynligvis i første omgang blive et tålt, men undertrykt og diskrimineret mindretal i lighed med Egyptens indfødte, kopterne. Denne situation kan meget nemt, f.eks. som følge af oprørs-

forsøg fra de indfødte, blive forvandlet til et gigantisk massedrab, som det, der for 100 år siden overgik de kristne i Tyrkiet.

Overlevelsessceneriet forudsætter, at europæerne tager sig sammen og iværksætter et massivt hjemsendelsesprogram for herboende muslimer. Der bør indgås alliancer og koordinering med nationer i Asien og Amerika, som også lider under islams aggressivitet. Jo længere tid der går, før hjemsendelsen iværksættes, des mere smertefuld vil den blive.

Hvis overlevelsessceneriet ikke bliver til virkelighed, er der kun udryddelsessceneriet tilbage. Det er et simpelt spørgsmål om at leve eller dø.

Den Danske Forenings fremtid

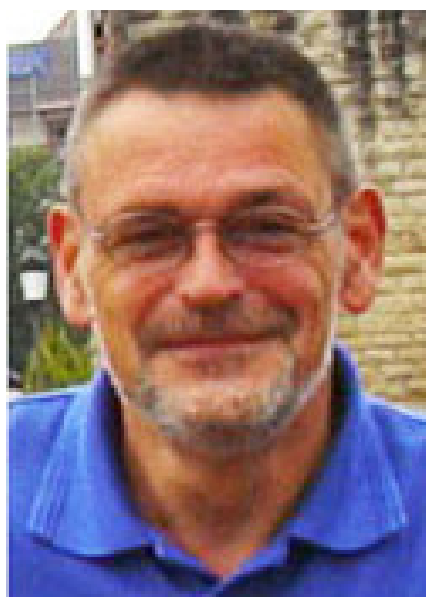
Det er Den Danske Forenings fortjeneste, at der i dag kan tales forholdsvis åbent om indvandringen, og at det skeptiske synspunkt i dag er repræsenteret i folketinget.

Den Danske Forening var aldrig og bliver aldrig nogen massebevægelse. Det vil en forening, som appellerer til den enkeltes fornuft og ansvarsfølelse, aldrig blive. Dertil forudsættes skrydende form og forenklet indhold.

Foreningen bør fortsat være forum for den seriøse debat og for skabelsen af de solide argumenter.

Uden store armbevægelser skal vi fortsætte virksomheden i tillid til, at virkeligheden vil tvinge selv de mest sværmeriske multi-kulti drømmere til at vågne op og lytte til dem, som igennem mere end 22 år har hævdet retten til at fremføre den usminkede sandhed.

Selv kulturradikale tumper ønsker vel dybest set at leve i frihed.

Keld Rasmussen, formand 2007 – 2008

Tankevækkende er stadig oldtidens græske sagnfortællinger om Olympens påfaldende menneskelige guder, om menneskene samt om verdens tilblivelse og indretning. Men særligt bekymrende aktualitet har vel den sære historie om *Pandoras æske* – skrønen om den indtagende Pandora, der nedstiger fra højderne, bliver gift med en godtroende menneskelig herre af gudeslægt og trods et forbud om at åbne en medbragt krukke eller æske.

Ved at åbne den af nysgerrighed slap damen alverdens ulykker og plager ud af æsken og forpestede menneskelivet, mens kun håbet blev tilbage i æsken.

Intet ondt eller ufordelagtigt skal hermed hverken siges om Pandora eller om det henrivende og ikke spor svage køn. Ingen skal have sæk over hovedet med andenrangsstilling på linje med avlsdyr og fornedrede brugsgenstande for afstumpede hankønsvæsener, der dyrker profeter med smag for mindreårige piger. Opmærksomheden bør angå den skæbnesvangre æske.

Den Danske Forenings medlemmer og andre læsere af *Danskeren* og foreningens hjemmeside samt nyhedsbrev kender til bevidstløshed følgerne af, at udlændingeloven i 1983 blev ændret til en ladeport uden låger. Siden sin grund-

læggelse i 1987 var Den Danske Forening i næsten halvandet årti – plaget af chikaner, klapjagt og grundløse beskyldninger for ikke-eksisterende "racisme" - helt ene om at dokumentere følgerne heraf og anviser løsninger på modvirkning af den masseindvandring, lovændringen medførte til skade for Danmarks oprindelige beboere.

Bestræbelsen er ulykkeligvis stadig påkrævet. Men andre aktører end Den Danske Forening er gennem det sidste årti lykkeligvis trådt i supplerende virksomhed og trækker dygtigt på samme hammel i indsatsen. Bragesnakken om "kulturberigelse", "mangfoldighed" og lignende tomme besværgelser er også forstummet. I dette, alt andet lige, lovende lys på ulykkerne turde det være tilladt at gå bag om de til hudløshed velkendte begivenheder og stille spørsmål:

Hvilken logik ligger bag, når vide akademiske og politiske kredse i sin tid pressede på for at støtte masseimmigration til Danmark for mennesker, der var mere interesserede i de offentlige, sociale pengekasser end noget andet? Aner det politiserende akademikarparnas overhovedet, hvilken æske det har revet låget af? Og udsprang det af nysgerrighed eller en småtskåren, banal og tarveligt kortsynet egeninteresse med følger, der er betalt af andre uden deres samtykke men nu også truer de ansvarliges egen eksistens?

Da medvind for socialistisk tankegods i kølvandet af 1968-revolten løjede af heni mod 1980'erne, måtte den såkaldte venstre fløj erkende, at almindelige arbejdende, selvforsørgende og dermed livsduelige mennesker resolut afviste at lade sig behandle som et "proletariat", der behøvede "bevidstgørelse" og overbærende politisk formynderi fra de "uddannede". Med afsæt i solidaritetsbevægelser til fordel for tidligere kolonilande i Asien og Afrika opstod tydeligvis ideen om, at formynderne i mangel af et hjemligt proletariat simpelthen kunne importere en passende og mere medgørlig erstatning udefra, når nu deres egne skuffede dem så bitterligt i deres bedrevidende, "godgørende" formynderi. De fæle asener fortjente vel ikke

bedre.

I de mellemliggende år lykkedes bestræbelsen bortset fra et vigtigt punkt: Det importerede proletariat viste sig endnu mere uregerligt og umedgørligt end det opgivne udgangspunkt. Med islams velkendte og åbenlyst og skrupelløst fjendtlige foragt for alt, hvad der ikke er islamisk, ses barnevogne tjene samme funktion som kampvogne. Fra ghettoområderne, der er livsfarlige områder for oprindelige danskere, ses resultaterne for almindelig lov og ret, når barnevognspassagererne kommer i teenagealderen og truende "hænger ud" på stadig flere gadehjørner.

På denne slagmark har den nu eneste tilbageblevne snak om "integration" i længere tid intetsteds ført hen. Stadig flere danskere indser, at de selv på ingen måde er skyld i "mangelfuld in-

tegration", alene fordi deres kulturbestemt ideoende "lad-os-nu-se-det-lidt-an"-tolerance på ingen måde gengældes – tværtimod. De ser i stedet i senvinteren 2008 over 500 brandstiftelser på en uge på grund af nogle karrikaturtegninger, der er vand ved siden af det, arabiske aviser offentliggør om f. eks. USA, Israel og jøder i almindelighed. De ser,

at gengældelse af udvist tolerance ikke er naturgiven og højst et begreb, der fejlagtigt formodes at være almengyldigt. Fra defensiven på indvandringsområdet tyr 1968-rørelsens ridefogeder, formynderne og bedrevidende verdensfrelser til en ny sag, der atter ikke kun gør dem "gode" til forskel fra de "onde" men også giver dem beskæftigelse i offentlige embeder og skatteyderkroner på lønkontoen.

De har fundet en ny totalitær lære. De behøver ikke mere hetze mod eller ihjelslå f. eks. jødiske kapitalister, der blev nakket af den nationale socialisme, fordi de var jøder, og af den internationale, fordi de var kapitalister. Nu har de fundet ud af det med "sundheden". Og så har de også stoffet kuldioxid og klimaet som kampagnesag med fast arbejde. De har fundet en forbrydelse uden ofre og gerningsmænd i et spil, der unddrager sig dokumentation.

Og når nu de er så "gode" - så vil de også knuse andre menneskers personlige frihed til at være uenige med dem. Nu er de "onde" ikke længere "racister". Det sælger flere billetter til kalde dem "klimabenægtere", der forlanger videnskabelig dokumentation for påstanden om, at menneskelig aktivitet øver indflydelse på Jordens klima og derfor skulle påkalde sig formynderisk adfærdregulering.

Altimens opmærksomheden således søges flyttet, står der tilbage, at danske kvinder i snit føder rundt 1,5 børn, mens tallet for tilvandrede kvinder med islamisk baggrund ligger i omegnen af 3,5. Spot føjes til skade derved, at den nærmest automatagtige tildeling af dansk indfødsret til immigranter med tiden forplumrer fødselsstatistikkerne ved at sløre, at de fremmede bliver stadig flere og danskerne stadig færre.

Efter at *Pandoras æske* i sin tid blev åbnet, ligger de virkelige miljøproblemer og den virkelige sundhedsfare for danskerne alene i de ghettoer, hovedstaden og alle provinsbyer er forpestede med over det ganske land. Håbet må være, at nogen gør danskernes selvforvar i eget land til første politiske prioritet.

"HVAD SAGDE VI?"

Hvad sagde Den Danske Forening for 20 år siden?

- Vi anslog, at der ville være 400.000 fremmede omkring år 2000
- Vi advarede om, at indvandringen gav grobund for kriminalitet og terrorisme
- Vi advarede om, at indvandrerghettoer var under dannelse
- Vi bragte eksempler på, at muslimer medbringer et diskriminerende kvindesyn

Hvordan gik det så?

- Mindst 477.700 indvandrere og efterkommere
- Op til 25% fremmede i danske fængsler og arrester samt tre verserende terrørsager
- 50 større boligområder med fremmed dominans
- Tvangsægteskaber, tilsøring og tilmed æresdrab har spredt sig i Europa

Hvordan vil det mon se ud om 20 år?

STOP OP! - FØR DET ER FOR SENT...

Den 18. marts 2007 har Den Danske Forening i 20 år kæmpet for Danmark!

Hvad sagde vi?

Politikerne bliver ikke klogere, så derfor må du selv følge med på:
www.dendanskeforening.dk

20-års plakaten. DDF fik desværre ret

tergration", alene fordi deres kulturbestemt ideoende "lad-os-nu-se-det-lidt-an"-tolerance på ingen måde gengældes – tværtimod. De ser i stedet i senvinteren 2008 over 500 brandstiftelser på en uge på grund af nogle karrikaturtegninger, der er vand ved siden af det, arabiske aviser offentliggør om f. eks. USA, Israel og jøder i almindelighed. De ser,

Tomas Kierstein, formand siden begyndelsen af 2009

Situationen i Danmark og i hele vesten bliver mere og mere alvorlig og tilspidset dag for dag. Det er der næppe nogen af os, der er medlemmer af DDF, som er i tvivl om. Vi erkender de farer, der lurder. Det er derfor vi er medlemmer!

Netop spørgsmålet om erkendelse er i min optik det afgørende. Et gammelt ord siger, at man kan trække en hest til floden, men ej tvinge den til at drikke. Det er en rammende beskrivelse, af den situation vi står i.

Det er lykkedes at trække hesten til vandet; at skabe debatten om masseindvandringen, så den i dag er et af de varmeste emner i de almindelige medier. Det er meget få, der i dag bruger en jubeloptimistisk retorik, som den, der før var udbredt. Næsten ingen underkender, at masseindvandringen langt fra har været lutter lagkage.

Så vidt, så godt!

Men der er store forskelle i graderne af den erkendelse. Det vi kalder problemer, kalder nogen – deriblandt hovedparten af de folkevalgte og størstedelen af embedsapparatet – for udfordringer.

Denne måde at se tingene på, er reelt vores største problem nu. Vore bevidste og aktive modstandere nyder ingen eller lille sympati. Men fordi vi for længst har passeret det demografiske tippunkt, behøver de det heller ikke. Deres ærinde nyder hver dag fremme på føde-klinikkerne i Danmark og i hele den vestlige verden. Deres base konsolideres ved, at tusindvis af muslimske indvandrere blot gør, hvad mennesker gør; får børn. De er ikke længere afhængige af direkte politisk velvilje og heller ikke af deres kadrers aktivisme – blot af relativ politisk passivitet.

Vor sag er derimod afhængig af politisk vilje. Vort ærinde kan kun fremmes med aktive politiske indgreb, der går direkte imod vore modstandere. Og fordi presset på politikerne opretholdes af få mennesker, er vi afhængige af vor egen og vore ligesindedes aktivisme og vilje til at sætte egne liv ned på prioriteringslisten.

Vil en muslim fremme islams sag, skal han blot leve sit familieliv og få så mange børn, som muligt. Vil vi bekæmpe islam, tvinges vi til at

nedprioritere vort personlige liv, derunder vort familieliv. Det er en særdeles asymmetrisk kamp, for at udtrykke det mildt.

Det er derfor ikke svært at svare på, hvorfor vi har mere end svært ved at rekruttere aktive medkæmpere. Det tror jeg ikke, der realistisk set kan gøres noget ved – direkte. Det er politikerne og embedsværkets indstilling, der er den første forhindring.

Det afgørende spørgsmål er; hvorfor politikere og embedsfolk anlægger en "udfordringsretorik" i stedet for at tale om problemer – ja om kritiske problemer.

Hvorfor opfører folk, der er fra gennemsnitligt til endda meget begavede, sig så fuldkomment i modstrid med alle rationaler?

Det er ulogisk:

De har jo adgang til, og beskæftiger sig dagligt og professionelt med de statistikker, som vi også kender. Desuden får de et hav af alarmerende daglige underretninger, som vi ikke har kendskab til. Analyserne, frem-skrivningerne, de erfaringer, som vore tropper gør sig i den muslimske kulturkreds, o.s.v – alt væsentligt peger de i den samme retning.

Der er kun et svar: Det er et psykologisk problem! Det er meget muligt, at begavelse forpligter, og at vi burde kunne forvente os andet, hvis vi selv anskuer det med rationalitetens snævre briller på.

Men det tror jeg netop er en fejl at gøre. Begavelse siger intet om integritet. Den siger heller ikke noget

om mod, eller om mental stamina. Derfor siger den intet om realitetssans.

Jeg tror derfor, at hovedparten af politikerne og embedsfolkene kan opdeles i fire hovedgrupper:

1) De besatte, der grundlæggende abonnerer på den idé, at fornuften er en definébar størrelse - at der findes en universel fornuft, som vil sejre, når alle "indser" dens gyldighed.

2) De frygtsomme, der nok aner problemernes alvorlighed, men som er personligt bange for at se det i øjnene, eller for deres kollegers og netværks reaktioner, og som derfor vælger at tro de mest optimistiske tolkninger.

3) De kyniske, der har indset problemernes alvorlighed, men som egentlig er ligeglade, fordi deres livsperspektiv er rent hedonistisk; "det går i min tid, og der går det godt – for mig!"

4) De, der er en eller anden blanding af 1-3.

Forskellen på et problem og en udfordring ligger i, om det vedrører noget, som den enkelte selv interesserer sig særligt for, eller har tæt inde på livet.

Valget og dermed ansvaret er den enkeltes: Vil man kæmpe, for at ens efterkommere også kan nyde friheden for lovreligiøst tyranni, eller vil man fornægte problemerne, vælge at tro på "at det nok ordner sig", og prioritere bekvemmeligheden i nuet højest?

DDF og andre organisationer kan ikke frelse nogen. Slet ikke nogen, der ikke gider at frelse sig selv.

Mentalhygiejnebevægelsen

Af Gertrud Galster

Mange danskere aner ikke, hvor påvirket vort samfund er af Mentalhygiejnebevægelsens idéer, som gik hånd i hånd med den kolde krigs Sovjetpropaganda. Jeg så den indefra og blev forskrækket, men først langt senere forstod jeg helt, hvad den havde betydet.

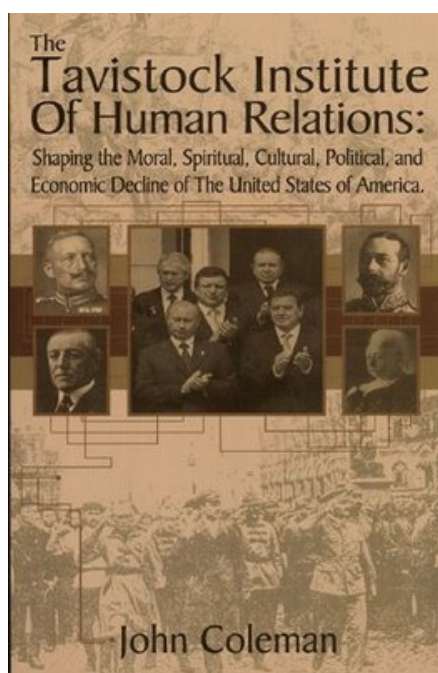
Bevægelsen opstod i USA i 1909 - altså for netop 100 år siden - som "USA's Nationale Komité for Mental Hygiejne": "Vi skal skabe et nyt menneskesind og en ny jord i løbet af ét slægtled", hed det entusiastisk. Rockefeller Foundation støttede bevægelsen. I slutningen af Anden Verdenskrig dannedes "Verdenssammenslutningen for Mentalhygiejne" ("World Federation of Mental Health"). Dens mål var at fremme den størst mulige mentale velvære blandt alle folkeslag. Primus motor, psykiater Brock Chisholm, sagde: "Den eneste psykologiske kraft, som kan fremkalde ukritiske holdninger er moralitet, forestillingen om ret og vrang. I mange generationer har vi bøjet nakken under syndsbevidstheden. Vi har slugt de giftige visheder, som vore forældre, søndags- og dagskolelærere har fodret os med. Men det er først i den senere tid, at man har fundet ud af, at sådan noget fremkalder neuroser og manglende følelsesmæssig modenhed til at være borger i et demokrati. Vi må af med vore forældres fejlagtige gamle adfærdsmønstre og opdrage børnene i endrægtighed. Kan det ikke gøres med det gode, må det tvinges igennem."

I 1948 stiftedes den danske Landsforeningen for Mentalhygiejne, hvis kerne udgjordes af tre kollektivt indmeldte faglige sammenslutninger: Dansk Psykologforening, Dansk Psykiatrisk Selskab og Dansk Socialrådgiverforening. I 1961 blev psykolog Eggert Petersens direktør for foreningen, gennemførte en større landsdækkende kampagne og oprettede "Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut" med sig selv som forskningsleder, idet han dog forblev i bestyrelsen for moderforeningen, nu som generalsekretær.

Forskningen bestod af sociale undersøgelser i samfundet, ofte med spørgeskemaer. Dermed kunne man opnå kontrol med tanker ude i befolkningen, samt indsamle materiale med det formål at få politikerne til at fremlægge lov-

forslag i Mentalhygiejnens favør samt til at støtte forskningen økonomisk. Socialrådgiver Eva Gredal blev som socialminister et vigtigt medlem, som kunne bidrage til finansiering og ekspansion.

Landsforeningen og Forskningsinstituttet fik et katastrofalt tag i danske psykoterapeuter samt i de radikale politikere og 68'erne. Man fulgte Chisholms ideologi: man måtte af med forældrenes fejlagtige adfærdsmønstre og opdrage børnene på en ny måde. Man måtte nedbryde kernefamilien og slå en brèche mellem forældregenerationen og børnene.

Tavistock-metoden.

Den første formand for den amerikanske "World Federation of Mental Health" var [John Rawlings Rees](#), stifteren af "Tavistock- teknikken."

Mentalhygiejnebevægelsen brugte (bruger?) tavistock-hjernevask. Alle tavistock-teknikker har ét eneste mål: At nedbryde individets sjælelige styrke og gøre ham hjælpeløs over for indoktrinering. Enhver teknik, som kan nedbryde familieenheden og de af familien indprentede tanker om religion, ære, fædrelandskærlighed og seksuel adfærd bruges af tavistock-udøverne som våben til at kontrollere masserne, - til at gøre dem til ukritisk modellervoks. (Man skulle snart høre om velfungerende mennesker, der på firmaers "psykolog-

kurser" brød totalt sammen).

Rees opfordrede til konstant propagandapres på universiteter, skoler, kirker, lægevidenskab, tjenestemænd og fagforeningsledere: "Vi har gjort nyttige angreb på en række professioner. De 2 letteste af dem er naturligvis lærerprofessionen og kirken. De 2 sværeste er retsvidenskab og medicin. Hvis vi skal infiltrere andre menneskers erhverv og sociale tiltag, tror jeg, at vi må infiltrere de demokratifjendtlige og organisere en slags 5. kolonneaktivitet".

Massehjernevaskteknikker udvikledes og blev først brugt af amerikanerne på krigsfanger i Korea. Tavistock Institutet med hovedkvarter i London beskæftiger sig med kulturvidenskab, økonomi, organisationsadfærd, politisk videnskab, psykoanalyse, psykologi og psykiatri.

De retningslinjer, som deres profet, Sigmund Freud, fastlagde til kontrol af mennesker, gjorde instituttet til verdens centrum for ideologi og rådgivning ved oprettelse af organisationer.

Velfærdsideologien i Danmark

I tiden 1950 -1968 fordobledes danskerens velstand. Da ideologi bider dårligt på rige folk, blev de kulturradikales, 68'ers og de mentalhygiejniske ideologer bange for at miste magten. Men ved kolossale skatter overførtes velstanden fra borgernes lommer til statskassen til fortsat udbygning af mentalhygiejnisk velfærd, herunder psykolog Eggert Petersens politiske "Trivselsprogram". Marinen havde efter sigende været glad, da den i 1961 blev af med psykolog Eggert Petersen, for han ødelagde disciplinen ved at sætte soldaterne fluer i hovedet.

Som direktør for Forskningscentret og generalsekretær i Landsforeningen for Mentalhygiejne var han derimod rette mand på rette plads. Gefundenes Fresen!

Med disse organisationer i ryggen skabte han en vis aura om sig selv, skønt videnskabsforskere rystede opgivende på hovedet. Mentalhygiejnebevægelsen udviklede sig til en driftig 5. kolonne, som havde forbindelse til utrolig mange myndigheder og organisationer.

I 1969 stod Eggert Petersen for Socialdemokratiets oplæg til et nyt samfundssystem: "Hvordan skabe Trivsel i det moderne Industrisamfund". Da dette projekt blev angrebet i pressen, slog partiet det hen med, at det kun var et "debatoplæg". Men intet parti trykker noget, end ikke til debat, som de ikke er indforstået med.

Eggert Petersen udstrålede ikke den store begavelse. Han syntes "plantet" og "protegeret", thi det forekom usandsynligt, at han skulle have vundet frem ved egne evner alene. Efter afsløringerne af Landsforeningen for Mentalhygiejne (bl.a. gennem statsrevisoratet) og vælgerens vrangning af ham som MF-kandidat for liste A i Gladsaxe, fik han tildelt en retrætepost for et til ham oprettet professorat i "arbejdspsykologi" i Århus. Han endte på det, man spøgefuldt kalder "elefantkirkegården", nemlig i gruppen af afdankede europæiske politikere i EU's højborg

Ekspansion

Ud over "Mentalhygiejnisk Forskningsinstitut" stiftedes "Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg". Modsat moderforeningen var den en lukket organisation. Den bestod af bevægelsens hårde kerne, idet man kun rekrutterede medlemmer fra moderforeningens bestyrelse og på anbefaling. D.v.s. at de højst udgjorde omkring 40 personer, men reelt kun en halv snes aktive venstrevredne - kendt for samfundsnedbrydende virksomhed: Tine Bryld, hendes fætter Peter Ege, Eggert Petersen, Egon Clausen, Professor Poul Bonnevie, psykiater Ole Nygaard Jensen m.fl.

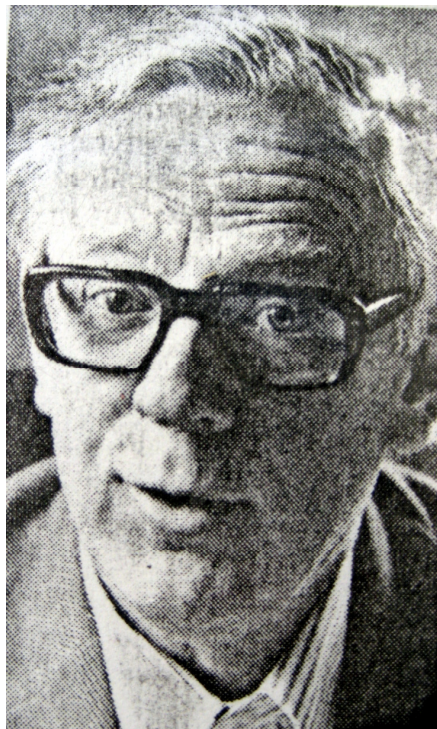
Denne miniatureforening modtog på ét år alene 15 millioner i statsstøtte. Deres virksomhed bestod i mentalhygiejnisk rådgivning rundt om i landet samt driften af de i politirapporterne stadig nævnte narkobehandlingscentre, der ikke kunne fremvise håndgribelige resultater, men som holdt hånden over narkotika og kriminalitet. Det kom senere frem, at en del af de 15 millioner gik til Christiania og foreningen BRIS (se nedenfor).

"Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg" overholdt tilsyneladende ikke sine egne vedtægter, og i virkeligheden turde det være tvivlsomt om den eksisterede efter 1976 eller blev nyskabt.

Som nævnt var den amerikanske Men-

talhygiejnebevægelsen baseret på et tankespind af psykiater Brock Chisholm. Han ville skabe et nyt menneskesind ved at slå en brèche mellem forældre og børn, således at børnene ikke blev podet med de hidtil gældende normer for moral og livsopfattelse.

Den danske afdeling var naturligvis baseret på samme psykiatriske budskab, og derfor interesserede man sig specielt for børn og unge. I professor Poul Bonnevies mund hed det: I gamle dage troede disse kyllingemødre, at de kunne opdrage børnene...! Men nu har vi eksperter...!

Eggert Petersen - ikke nogen stor begavelse

Da Landsforeningen for Mentalhygiejne led flere nederlag, opløste den sig selv i 1976. Derved opløstes dens hovedbestyrelse - d.v.s. "Mentalhygiejnisk Forening for Børne- og Ungdomsforsorg" - naturligvis også og måtte ændre vedtægterne, hvis de ville fortsætte. Hvis de fremover skulle modtage statsstøtte, skulle vedtægterne ligge i Socialstyrelsen. Gentagne forespørgsler hertil i 70'erne var negative: myndigheden var i vildrede med, om foreningen eksisterede, og hvem der i så fald var formand. Dette var så meget mere påfaldende, som eventuelle ændringer i foreningens vedtægter ikke bare skulle meddeles, men også godkendes af Socialstyrelsen, og dette var ikke sket i følge forespørgsel i 1977. (Om man siden har bragt forholdet i orden og evt. antidateret papirerne skal være usagt).

Forholdene var svære at trænge til bunds i, da den diminutive forening

gennem nøglepersoner og forbindelser i de højeste myndigheder og regering åbenbart nød særlig beskyttelse.

BarneRov I Samfundet

I 1969 kom foreningen BRIS til verden på Landsforeningen for Mentalhygiejnes daværende kontor i Fredericiagade i København. Den røbede snart med al tydelighed Mentalhygiejnens ideologiske mål: at skille børnene fra forældrene. Under devisen "**Børns Rettigheder I Samfundet**" kundgjorde de utvetydigt, **at de altid tog 100 % parti for barnet, hvad enten det havde ret eller ej, imod forældre, skole og enhver anden myndighed.**

Derfor fik organisationen snart øgenavnet "**BarneRov I Samfundet**". De havde ikke bare hjælp fra alle mentalhygiejnikere, men også på gadeplan af grupper som "**Børnemagt**", "**Børnefronten**", "**Børnenes Befrielsesfront**" o.l., som opfordrede børn til at skulke fra skole og løbe hjemme fra f.eks. til Christiania. BRIS uddelte en folder i skolen om at komme væk fra forældrene og forklarede gerne, hvordan det kunne gøres med støtte fra staten.

Personligt blev jeg vidne til, at et fjortenårigt pigebarn, der havde rapset lidt småmønter i hjemmets tallerkenrække, men ikke ville finde sig i sin fars håndgribelige revselse med en kindhest, gemte sig på Christiania. Hendes forældre havde myndighederne ikke ét eneste ondt ord at sige om, de var begge arbejdssomme og reelle. BRIS-folk i Københavns Børneværn pustede sagen op. Man tilbød forældrene, at pubertetspigebarnet kunne blive på Christiania i det snuskede Multimedia Hus, men det modsatte forældrene sig. Så blev hun indlogeret i et saneringsmodent hus på Blegdamsvej, som tilhørte DKP. Dér fik hun stjålet et smykke. Og så gav Kbh.s Kommune hende en ét-værelses lejlighed i Ryesgade. Hun fortalte selv i TV, hvordan myndighederne havde hjulpet med lejlighed og penge, - så andre umodne børn kunne blive inspireret!

BRIS havde ikke bare foden indenfor i Børneværnet, men under den socialdemokratiske regering 1975 lykkedes det bl.a. gennem de mentalhygiejniske ministre, Eva Gredal og Lise Østergaard, at få oprettet den af BRIS-ideologerne ønskede statslige småbørnskommission, og dermed kørte BRIS-ideologien videre i statsregi. Propagandaen satte ind i 1977 med citat fra det ægyptiske digt: "Jeres børn er ikke jeres børn".

Præsten Søren Krarup og hans "Forældrenes Børnekommission" gik forrest i modstandskampen. Han kæmpede bravt i den marxistiske Erik Nørregaards DR-program "Bytinget" og gik af med sejren. Den brede befolkning ville selvfølgelig beholde børn og forældremyndighed, men den harme, der lød fra alle mentalhygiejnere og medløbere imod Krarup, røbede deres skuffelse.

I pjecen "Vore børn er vore børn" imødegik Krarup den foreliggende fare for ensretning i et ekspertstyret samfund, mens andre gik i rette med Agnete Engbergs nedgøring af mødrene som værende "underskudsmennesker", der ikke magtede at opdrage deres børn.

"Børns Vilkår"

Trods Søren Krarups indsats vandt BRIS forbavsende hurtigt terræn ved manipulation med ordbegreber, men blev dog alligevel imødegået i presse.

På Christiansborg fik nogle vågne politikere strøget bevillingen til BRIS. Det var muligvis grunden til, at BRIS-aktivisten, journalist Frode Muldkjær, der havde skrevet bogen "Med børn skal man land bygge", oprettede støttefondet "Børns Vilkår". Støtten bestod i økonomisk bistand eller konsulentbistand. Rådgivning etc. var naturligvis i BRIS's ånd og gaves omkring 1977 af mere eller mindre marxistisk-prægede mentalhygiejnere*

Den første uddeling af "Børns Vilkår"s pris, kaldet "Peter Sabroe-Prisen", gav 5000 kr. til den såkaldte "Todesgade-Aktion" i "Den sorte Firkanter" på Nørrebro, hvor kommunens nedlægnings af en børneinstitution havde vakt vild venstrestremist-spektakel.

Prisen overrakte af Svend Heinild til Nina Bülow.

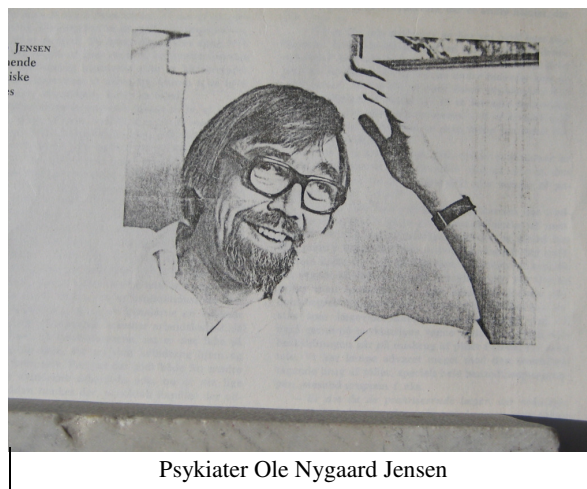
1979 blev af regeringen udråbt til et "Børneår", og alle gode mentalhygiejniske og venstrevredne kræfter i landet arbejdede intenst i 1978 for at få mest muligt ud af det. Også mange andre deltog, men kunne langtfra hamle op med de røde eller blev i nogle tilfælde bortcensurerede. Kulturministeriets repræsentant var tidligere MF (V) Birgitte Oxdam, som flere gange havde vist sig velvillig over for Christiania, BRIS, Børns Vilkår etc. Hun var tydelig nok brugbar - naiv - og overlod da også arenaen i børneåret til Søren Vinterberg (sic!), der var ansat i Kulturministeriets "Arbejdsgruppe om Børn og

Kultur". Det rækker at læse Vinterbergs og Torben Weinreichs retningslinjer for Borgens børnebogs konkurrence for at få et billede af deres samfundsnedbrydning og psykiske overgreb mod børn!

BRIS eksisterer tilsyneladende ikke mere i Danmark. Derimod findes den i Sverige, men måske med andet formål end at skille børnene fra forældrene?

"Børns Vilkår" derimod fortsætter i Danmark, formodentlig i BRIS's ånd. To kvinder derfra, Bente Boserup og Hanne Hostrup Larsen gjorde sig her i 2008/2009 bemærket ved at anklage sekten "Faderhuset" for grove metoder mod børn. Berettiget eller uberettiget?

Måske er de bare to ud af ét stykke, - komplet modsatrettede?

Psykiater Ole Nygaard Jensen

"Trekroner Aktiv"

"Trekroner Aktiv" blev stiftet i 1972 som en lukket forening under Landsforeningen for Mentalhygiejne. Psykiater og DKP-medlem Ole Nygaard Jensen blev formand for foreningens forretningsudvalg.

Formålet var angiveligt at omskabe Trekronerfortet ved indsejlingen til Københavns Havn til "aktivt arbejdsmiljø for personer med tilpasnings- og beskæftigelsesmæssige problemer." Her kunne man slå to fluer med ét smæk: få saneret de forsømte bygninger, få gjort fint på øen etc. og få en del pensionister, invaliderede og arbejdsløse i gang med noget nyttigt og inspirerende. Man søgte støtte til projektet fra A.P. Møllerfonden. Man lagde sine ord så snedigt, at fonden åbenbart troede, at det var noget for gamle søfolk o.l. og derfor gerne pusede ud.

Men pensionister var - og er - et vidt begreb. Det omfattede ikke bare ældre og invaliderede, men også unge, der som narkomaner, alkoholikere, psykisk ustabile og/eller undertiden kriminelle

blev "invalidepensionister".

Havnemesteren kunne senere hen i JyllandsPosten fortælle, at der ikke skete noget som helst positivt på øen. Kun blev der stjålet en lysmaskine.

I august 1977 skrev Politiken om de gamle forter omkring København. De kunne bruges til noget fornuftigt, f.eks. til rekreation for ældre og således holdes i fin stand. Man omtalte også Trekronerfortet, men kom ikke alt for meget ind på organisationen "Trekroner Aktiv" og dens nedlagte moderforening: "Vi har måttet sige nej til flere hundrede pensionister, der ville være med i dette arbejde. Havde vi blot fået støtte fra Københavns Kommune eller pensionistorganisationerne, så ville det have fungeret fint i dag. Vi har fået støtte fra Sonningfonden og A.P. Møllerfonden, men det var ikke tilstrækkeligt. Naturligvis håber vi stadig på, at man vil få øjnene op for de gode og fornuftige tanker, der er i dette projekt, som kan skabe et helt nyt udflugtsmål nær ved Københavns centrum. For byen og havnen ville det vel også være bedre, om indsejlingen til havnen ikke blev skæmmet af en skibskirkegård for herreløse skibe og en losseplads."

Men var "Trekroner Aktiv" de rette til opgaven? Mon ikke man ville være bedre tjent med søspejdere eller andre sunde folk end med mentalhygiejnere og de narkomaner, som de levede højt på gennem deres såkaldte behandlings- og rådgivningscentre?

Udsagnet om, at hvis bare man havde haft penge nok, så skulle I bare se, bitte børn - det kender vi til bevidstløshed. Vi har hørt det hundredvis af gange. Man når aldrig til så mange penge, at man kan vise det mindste resultat.

Havde vi bare haft penge nok, havde vi kunnet redde narkomanerne. Havde vi bare haft penge nok, havde vi kunnet undgå ungdomsdrikkeri og kriminalitet. Havde vi bare haft penge nok, ville vi alle kunne trives. Havde vi bare haft penge nok, ville Trekroner have været en oase. Havde vi bare haft penge nok....nok....nok.

Det er absurd at hegle ned på den rådne kapital og de rådne kapitalister og så tro, at lykken afhænger af "penge nok"

Eftersom hele Mentalhygiejnebevægelsen var gennemsyret af kommunistisk tankegang, var der dem, der ymte om, at de rimeligvis ville hjælpe til,

hvis den kolde krig gik over i den varme, og Sovjet ville besætte Danmark. I så fald ville det naturligtvis være en strategisk fordel at have benene vel plantet ved kysten - i Christiania og på Trekronerfortet....

Som tidligere nævnt afslørede Statsrevisoratet Landsforeningen for Mentalhygiejne gebommerligt. Man havde manipuleret med papirer og regninger. Millioner af skatteborgernes penge var rullet igennem deres fingre til resultatløse narkoafvænninger, restaurantsbesøg, rejse med narkomaner til Egypten, biografbesøg, Christiania, taxakørsel, konferencer, drikkeri o.s.v. Sådant kan man aldrig få penge nok til.

Moderforening opløstes som nævnt i 1976. Foreningens kerne, som udgjorde en lukket forening for sig, eksisterer muligvis endnu, evt. under andet navn eller deres rådgivningscentre etc. er måske overgået til stat eller kommune? Underafdelingen BRIS, som så tydeligt dyrkede hovedformålet: at skille børnene fra forældrene for at kunne skabe et "helt nyt menneskesind", er væk, men føres videre af "Børns Vilkår" i lidt ændret form. Og "Trekroner Aktiv"-projektet er taget af bordet.

Men et er organisationer, og noget andet de enkelte mentalhygienikere. Hvor blev de af?

Kort før Landsforeningen for Mentalhygiejne nedlagdes stiftedes den 25. februar 1976 Landsforeningen "Mit Livstestamente - retten til en værdig død" med berygtede navne fra Mentalhygiejnen!

Andre mentalhygienikere indgik i ledelsen af den i 1960 oprettede "Sindslidendes Vel", hvis landsformand, Svend Auken, så bort fra de uhyrlige afsløringer af Mentalhygiejnen og beklagede dens nedlæggelse 1976. Samme år gennemførte Sindslidendes Vel en propagandakampagne, der blev

en fiasko.

"Sindslidendes Vel" tog afstand fra de græsrodsgrupper, der kæmpede for FN's menneskerettigheders paragraf 16, stk 3: "Familien er samfundets naturlige og fundamentale enhedsgruppe og har krav på samfundets og statens beskyttelse", hvilket tydede på, at også de gik ind for opløsning af kernefamilien i tråd med den af psykiater Brock Chisholm stiftede "World Federation of Mental Health", baseret på den i 1909 dannede ideologiske "Mentalhygiejnebevægelse".

Kilder: bl.a. tidsskriftet AKTION og Familieværnets telefonavis fra 70'erne.

Fodnote 1 *) Svend Heinild, Birthe Kyng, Esther Facius, Agnete Engberg, Egon Clausen, Henrik Sidenius, Inge Fischer Møller, Orla Svendsen, Ulla Toft, Vagn Christensen, Annette Winding, Tine Bryld og den brugbar naive Birgitte Oxdam.

Lidt senere opregnede "Børns Vilkår" konsulenter og ledelse til ialt 33 personer: Ud over de ovennævnte Helle Degn, Peter Ege, Wivian Fuglsang, Peter Jansson, Jørgen Jepsen, Hugo Hørlych Karlsen, J. Kirkegård, Kirsten Lund, Mogens A. Lund, Frode Muldkjær, John Mølgaard, Birgitte Mørch, Lise Roos, Nina Quistgård, Peter Schiøler, Else Stenbak Frederiksen, Simon Thorbek, Aino Torsson, Jan Tøth, Bengt Zachau Christiansen.

Fodnote 2 *) Formand blev socialrådgiver og konsulent i Socialstyrelsen Åge Valbak. Næstformand den fra Mentalhygiejnen kendte psykiater Mogens Jacobsen fra Skt. Hans, der havde sin del af skylden for Danmarks overbærende accept af hash. Videre psykiater Bent Claësson, hvis snuskede skolesexbog var indklaget for Strassburgdomstolen. Og psykologprofessor Lise Østergaard, berygtet for behandlingen af de vietnamesiske flygtningebørn.

Om vrøvl og tolerance

I en artikel, med overskriften "Med Gud i hælene", der kan findes på Berlingskes netudgave, bedømmes forfatteren Dan Brown, der er kendt for konspirations-thrilleren "Da Vinci Mysteriet", af Peter Schepelern, der er lektor i filmvidenskab ved Københavns Universitet. Den sidste del af Schepelerns udtalelser, der forholder sig til ordstriden mellem Brown og Vatikanet, afsluttes med følgende interessante og rammende

betragtninger:

"Hvis Dan Brown havde skrevet noget tilsvarende om centrale ting i den islamiske verden, var hans forlag blevet sprængt i luften for længe siden."

"Den katolske reaktion viser, at den kristne verden trods alt besidder en stor tolerance over for almindeligt sludder og vrøvl."

Til smilebåndet

Denne politisk korrekte efterlysning kunne læses på Den Danske Forenings hjemmeside d. 1. april (den må vel nærmest kaldes udelukkelsesmetoden):

Han var af anden etnisk herkomst end dansk og var iført en anden beklædning end habit.

På hovedet havde han en hat af en anden type end bowler, og hans sko var af et andet mærke end Ecco.

Han forsvandt i en bil, som havde en anden farve end blå, og som var af et andet fabrikat end Volvo.

Han kørte i en anden retning end mod Ringsted.

- o -

Den 1. april sidste år kunne Den Danske Forenings hjemmeside oplyse, at den ny-arabiske imam Abdul Wahid Pedersen havde udstedt en fatwa, som forbyder muslimer i Danmark at tage imod bistandshjælp, idet en stor del af de offentlige midler hidrører fra produktion og eksport af svinekød.

- o -

Fra Sverige har vi modtaget denne beretning om en arabisk indvandrerdrengs genvordigheder:

En lærer spurgte den nye elev: "Hvad hedder du. Lille ven?"

"Mohammed Ben Ahmed", svarede drengen.

"Nu er vi i Sverige. Her er der ingen Mohammed. Fra nu af hedder du Jan Karlsson", svarede læreren.

Da han kom hjem, spurgte hans mor: "Hvad har du oplevet, Mohammed?"

"Jeg hedder ikke mere Mohammed", svarede han. "Nu hedder jeg Jan Karlsson, for nu bor jeg i Sverige".

Moderen blev rasende, gav ham en lussing og kaldte på sin mand. Da han havde hørt om det skete, gav han også drengen en lussing.

Dagen efter kunne læreren se, at Jan havde mærker efter fingre på sine kinder.

"Hvad er der dog sket, Jan?", spurgte hun.

"Jo, der gik ikke mere end to timer fra jeg var blevet svensk, til jeg blev overfaldet af to arabere".

TK

Bøger og tidsskrifter

Danmarks næste frihedskamp

Jørgen Misser:

Det sagtmødige folk.

(Forlaget Dan, 2008.
www.forlagetdan.dk. 517 sider. 299 kr.).

Tænk på et levende dyr, der ligger sovende, svagt åndende, næsten ubevægeligt, med undtagelse af en fin umærkelig rytme i pulsslaget. Og ved siden af det et dødt dyr, halvt i opløsning, fyldt af vrimlende orme, med en sky af dunst og af fluer omkring sig, myldrende af bevægelse i alle dele. Her er liv! vil man sige. Således er det med det "multikulturelle" samfund. Men det er ormenes liv og opløsningens dynamik.

Netop derved er der dog også stof til romanen og kunsten, men denne mulighed har vore toneangivende forfattere ikke grebet, vel fordi et afskrækkende billede af vor islamiserede fremtid er svært at undgå selv for den mest kreative. Dermed er der skabt plads til nye talenter.

Romanen har gennem tiderne været et stærkt politisk våben, men det kræver format at betjene det. En større skønlitterær fremstilling af islamiseringen af Danmark har også derfor været et savn i den danske litteratur, men med Jørgen Misser nu tre romaner er problemet anskueliggjort i en dramatiseret form, hvilket er fuldt så vigtigt som en faglitterær fremstilling, der ikke nødvendigvis vækker de manges forestillingskraft. I Misser's spændende romaner mangler dramatikken i hvert fald ikke, ej heller den faktuelle baggrund ved ekstrapolering fra den aktuelle tilstand, og ved beskrivelse af kampen for at befri Danmark fra muslimernes kvælertag udmales den truende situation med umisforståelig klarhed.

Anno 2029 er Danmark ifølge "Det sagtmødige folk" hærget af muslimske bander, og yderligere millioner af klimaflygtninge er på vej, tildelt os af FN. De fleste i vort sagtmødige danske folk lader sig terrorisere til tavshed, men en lille flok under ledelse af den 80-årige Otto Steiner går i aktion som et sidste forsøg på at stritte imod undergangskursen.

Steiner er en herligt karsk og kynisk helteskikkelse, hvis samtaler med med- og modkæmpere gennem hele bogen

kommer ind i alle problematikkenes kroge og berører de dybe strenge. Når andre ryster på hånden og lammes af den barske udvikling i kampen, sætter han den bløddaglige samtid i relief: "For et par hundrede år siden var gennemsnitsalderen den halve af i dag, og næsten hvert andet barn nåede ikke at opleve deres ti års fødselsdag, og det var det samme i alle befolkningslag. Man var rask den ene dag og døende eller død den næste. Pesten alene tog næsten halvdelen af Københavns befolkning på nogle få sommermåneder, og trods det gik livet videre. Der blev udført gedigent håndværk, og unge mennesker forelskede sig og blev gift og fik børn og drømte dejlige drømme om fremtiden. De var ikke tryghedsnarkomaner. Angst forkrøbler menneskesjæle."

Steiner fastslår senere: "Der er kun én ting muslimer til alle tider har respekteret og bøjet sig for, og det er overmagt og decideret nederlag. De få, der er i lødsdrift for øjeblikket rundt om i landet, skal jages tilbage til ghettoerne og blive der for al fremtid, så vi oprindelige danskere kan få vores land tilbage. Vi må lære at acceptere, at man ikke nogetsteds i et oplyst og civiliseret samfund kan integrere et muslimsk mindretal, og at der til evig tid vil være et 'dem' og et 'os'. Parallelsamfundet er kommet for at blive, og når først den kendsgerning

er gået op for eliten og meningsdannerne, kan vi for alvor begynde at se dyret i øjnene." Men det er altså ifølge romanen endnu ikke sket om tyve år (selv om ministrene da hedder Skårup og Messerschmidt!).

En af bogens frihedskæmpere udtaler: "Et rask snit, og vi har befriet landet for en håndfuld skadedyr, der ikke hører til i et lille harmonisk og velfungerende samtaledemokrati." Men så enkelte viser det sig ikke at være. Det bliver en reel krig, hvor Steiner og hans folk ikke dræber de frækkeste muslimer. De afliver dem simpelthen. Det siges præcist i bogen, at muslimerne lider af "en eller anden mystisk dobbelt opfattelse af på den ene side at være alle os vantro langt overlegne og på den anden side den nærmest sindssygelignende erkendelse af at være os underlegne på næsten alle områder. De befinder sig i en permanent paranoid tilstand i forholdet til os og den rolle, de som folk ser sig selv i. Hvis de ikke på et tidspunkt vender blikket indad, har de dømt sig selv til undergang."

Der bliver massakreret en del rettroende indtrængere i bogen, hvilket vel giver læserne en vis tilfredsstillelse midt i al elendigheden, men det er ikke overraskende, at Jørgen Misser efter trusler fra muslimer selv har måttet gå under jorden. Det overraskende er, så lidt dette er blevet omtalt i vore toneangivende medier, der ellers efter eget udsagn bekymrer sig om ytringsfriheden. Nu er Misser, der selv har omfattende førstehåndserfaring fra muslimske lande, aktiv som klummeskriver på SIAD's hjemmeside, hvor han er lige så velformuleret og rammende som i sine bøger, som de herskende medier også synes besluttede på at tie ihjel. Betegnende nok er der vist ingen tegn på, at de bliver filmatiserede, skønt det burde ligge lige for. De er imidlertid ganske læseværdige og inspirerer til fornyet kamp – netop fordi læseren vil undgå den nationale undergang, der så livagtigt udmales. Man er efter læsningen ikke i tvivl om, at alternativet til "repatriering nu" ikke hedder "integration", men "borgerkrig og folkemord" (desværre primært mod danskerne).

Peter Neerup Buhl

Den danske nødvendighed

Britta Thomsen:

Den nødvendige indvandring.

(Forlaget Sohn, 2009. 157 sider. 149 kr.).

Det er på flere måder en tiltrængt bog, som Britta Thomsen, medlem af Europa-Parlamentet (S), her har begået. Hun fastslår nemlig med syvtommersøm forskellen mellem de nyttige indvandre-re, vi selv vælger, og de såkaldte flygtninge, familiesammenførte og illegale tredjeverdensfolk, der påtvinges os.

Desværre består en stor del af den politiske debat jo i at ”dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå”, og kritikere af masseindvandringen bliver ustandselig skudt i skoene, at vi vil lukke helt af for påvirkning udefra, men nej: Vi vil blot selv vælge, hvilken påvirkning vi vil udsætte landet for.

Thomsen går dog til yderligheder og overtager kritikløst EU-Kommissionens påstand om, at EU ”får brug” for mindst 40 mio. indvandrere inden år 2050. Egentlig en meningsløs påstand, for menneskets behov er som bekendt umættelige, så hvorfor ikke skrive 100 eller 200 mio.?

Én ting er at invitere eksperter eller andre til begrænsede sektorer, hvor der er en akut mangel, indtil den indfødte arbejdsstyrke er omstillet. Noget helt andet er grundlæggende at indrette sin økonomi efter en masseimport af arbejdskraft. (Det er vel ikke tilfældigt, at Thomsens bog er udgivet af samfundsherser-ideologen Ole Sohns forlag?). Logikkens vanvid fremgår af Thomsens eget eksempel med Polen, der i dag har store problemer, fordi de mangler arbejdskraft, eftersom det i høj grad er polakker, der er strømmet til job i andre europæiske lande (fx er der 200.000 polakker i Irland, 40 % af dem med universitetsgrad). Og hvad gør Polen så? De importerer arbejdskraft fra især Kina og Vietnam! Det kan jo blive skru-

en uden ende, hvor alle importerer arbejdskraft fra alle, men hvorfor så hovedet starte lavinen? Det bliver nødvendigt, fordi langt fra alle fremmedarbejdere vender hjem, når behovet for dem aftager i værtslandet og tiltager i hjemlandet. En acceptabel politik må i langt højere grad end i dag sikre, at dette bliver tilfældet. Ikke mindst for hjemlandets skyld. I Thomsens bog hævdes det rigtig nok, at der ikke er tale om ”brain drain”, men om ”brain cirkulation”, fordi indvandrerne angiveligt tager det, de lærer, med hjem igen. Det modbevises dog af bogens egne tal.

Bogen dokumenterer også Danmarks ulykkelige særtilfælde i forhold til de fleste andre vestlige lande, nemlig at vi har modtaget forholdsvis mange ”flygtninge” og få indvandrere, og de fleste indvandrere, vi modtog i 1960'erne, var uden uddannelse. Denne skævhed voksede yderligere fra 1973 til 2002, hvor alskens uintegrable og uudannede angivelige flygtninge med påhæng kom hertil. Herefter blev indvan-

dringens sammensætning styret mere efter danske interesser, men indfødsretstildelinger gives stadig til alverden i bunkevis. Der er i høj grad stadig et behov for at differentiere efter ophavsland, hvad angår menneskerettigheder her i landet, hvis samfundet fortsat skal hænge sammen. De problemer, fx en dansker har med at få sin ukrainske partner hertil, er ude af proportioner i forhold til den lethed, en tyrk har ved at blive sammenført med sin ”danske” familie her i landet.

Det må være krystalklart, at en stor bofast koloni af muslimer i Danmark udgør et helt andet eksistentielt nationalt problem end en nok så stor indstrømning af polske håndværkere. Men i sidste instans afgøres omfanget af den ”nødvendige” indvandring helt af den måde, vi vælger at indrette samfundet på. Fx kan der spørges til det rimelige i, at vi sætter filippinere og ukrainere til at passe vore gamle for selv at kunne stresse mere for at tjene skattepengene til den voksende hær af udenlandske offentligt ansatte (for det er jo til de offentlige serviceerhverv, men nu især planlægger arbejdskraftimport – og denne import kræver igen for sin egen skyld nye udvidelser af servicesektoren i en uendelig, ond cirkel)... Og hvorfor ikke satse på teknologiske og medicinske fremskridt i stedet for blot på indvandring, som faktisk også i høj grad udskyder innovation? Netop Britta Thomsens politiske fløj taler så meget om ”bæredygtig udvikling”, hvor hvert land ideelt set ikke må forbruge mere, end det selv har ressourcer til. Hvorfor er de humane ressourcer undtaget denne lov? At løse samfundets kriseproblemer via indvandring svarer jo populært sagt til, at man på en kold dag tisser i bukserne for at holde varmen.

Peter Neerup Buhl

Besættelsestidens sidste vidner

Rolf Sloth-Henriksen: Besat igen?

Frihedskampens sidste vidner taler ud.

Forskningsforlaget Rafael. 2008

Sognepræst Rolf Sloth Henriksen har en gjort en påskyndelsesværdig indsats ved at have samlet vidnesbyrd fra de sidste overlevende danske frihedskæmpere fra besættelsestiden under 2. Verdenskrig.

Blandt disse er initiativtageren til Den Danske Forening, tidligere formand Sune Dalgaard, som døde kort tid efter interviewet, som findes gengivet i Danskeren, december 2008.

Sloth-Henriksen har endvidere medtaget et interview med nedkastningschef Jens Toldstrup, som blev bragt i Danskeren i oktober 1989.

Det er spændende og interessante beretninger, Sloth-Henriksen har reddet for eftertiden, og bogen udmærker sig ydermere ved at indeholde et interessant udvalg af datidige fotografier.

Det, som gør bogen mest vedkommende er imidlertid den perspektivering, som også fremgår af bogens titel: er vi ved at blive besat igen? Det kan

næppe overraske nogen, at svaret er et entydigt ja.

Der refereres en plakat fra 1943 med følgende tekst:

"Af Hensyn til den alvorlige Tid, vi for Tiden er inde i, bedes De venligst om ikke på nogen som helst Vis at demonstrere eller på anden Maade virke generende mod de Fremmede".

Det er en tekst, som vidner om, at forholdene i dagens Danmark måske ikke er voldsomt forskellige fra forholdene under den tyske besættelse.

Professor Jørgen S. Nielsen skriver i en guide til præsentation af islam i skolebøger, at man ikke må skrive, at Muhammed overfaldt og røvede karavaner, at han begik drab, havde flere koner, at hans yngste kone kun var 9 år, da han havde samleje med hende, at kvinder i islam har færre rettigheder.

Mest grotesk er det, at man nu er begyndt at servere den omskrivning af historien, at muslimske indvandrere genopbyggede Danmark/Europa efter 2. Verdenskrig. Ellers ville vi have siddet i ruinerne endnu!

Det er ikke altid nemt at gennemskue, når man bliver udsat for manipulation,

men bogen bringer flere tankevækkende eksempler.

For eksempel har en muslimsk friskole bortcensureret 4. vers i Kaj Munks digt "Hvad var det dog, der skete?". Eleverne må ikke læse:

*For denne rene farve,
den er mig som en vårens dåb.
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.*

*Så bøjer jeg mig da mod jord
Og stryger ømt dit silkeflor, en flig af
nådens trone.*

*Du lille anemone, hvor er din skaber
stor!*

I undervisningsbogen "Dansk i sjette" er der bortcensureret linjer fra "De sidste timer" med afskedsbreve fra danske modstandsfolk før deres henrettelse. Eleverne må ikke "generes" af disse linjer:

"Jeg ved, at Gud er med os, og at han har en mening med det, og jeg går trygt den vej, han har vist mig, for jeg ved, at det er den rette. Nå må i holde hovedet højt. Jeg ved, at I vil være med til at føre Danmark mod lysere tider, hvor man frit kan tale, tro og tænke, som det sømmer sig en dansker, og jeg ved, at

Mor Danmark aldrig vil glemme os, nogle af os må dø for at andre kan leve"

Det er ord, som burde give vor tids landssvigere røde ører. Men det gør de næppe.

Harry Vinter

Svensk sandhedsskræk

Thomas Jackson:

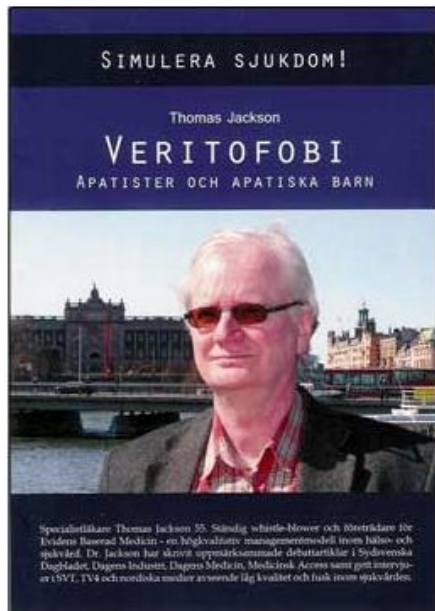
Veritofobi: Simulera sjukdom!

Apatister och apatiska barn.

(Recito, 2008. 158 sider. 290 sv. kr.).

Den svenske højt kvalificerede psykiater Thomas Jackson argumenterer her overbevisende og med solid baggrund i faglitteraturen for, at de hundredvis af apatiske flygtningebørn, som i årtiets begyndelse var årsag til, at mange fremmede familier fik lov at blive i Sverige, i virkeligheden blev presset af deres asylsøgende forældre til at fremstå som apatiske og syge, så familien kunne blive i Sverige, med store psykologiske omkostninger for børnene. Det er velbeskrevet i den internationale litteratur, at børn bliver skadede i tvangssimuleringssituationen, og at det kan tage måneder for dem at fx begynde at gå normalt igen. Dødeligheden kan i alvorlige tilfælde være op til 25%.

Jackson viser, hvordan et venstrefløjss-netværk blandt svenske mediefolk og læger selv skabte "flygtningebørn-epidemien" i årene 1999-2006. De fleste svenske børnelæger spillede med i svindelnumret, der klart viser, at for de såkaldte flygtningevenner er det ikke de konkrete flygtninges velbefindende, det gælder, men det ideologiske mål at kon-

solidere multikulturalismen, uanset ofrene. Som Jackson skriver: "Dr. Mengele i Nazitysklands koncentrationslejre udførte rædsomme fysiske eksperimenter med børn, indtil de døde. Svenske børnelæger udfører rollespil med alvorlige psykiske lidelser for børnene som resultat. Mange børn får livslange svære psykiske problemer ... Mange af Mengeles børnepatienter overlevede og slap med forskrækkelsen og kunne hurtigt

normaliseres efter befrielsen. Mange af de svenske børnelægers ofre har fået men for livet." Formanden for den svenske børnelægeförening har sigende nok i mange år været lokalpolitiker for partiet KPMLr, altså en kommunistisk organisation, som historisk anser det for nødvendigt at dræbe politiske modstandere for at nå sine politiske mål.

Naiviteten over for flygtningenes sygdomssimulering er ifølge Jackson kun ét udtryk for den overdrevne svenske tro på patienters forklaringer, som også viser sig i, at dobbelt så mange er sygemeldt og får førtidspension (20% af den voksne befolkning) i Sverige som i noget andet land i verden. Hovedårsagen er, at lægerne aldrig stiller spørgsmålstegn ved, hvad patienterne påstår.

De hovedansvarlige for behandlingen af flygtningebørnene er dog, som Jackson fastslår, journalisterne, der spillede med i og opmuntrede til mishandlingen af børnene for at give "flygtningene" asyl. De svenske journalister har opbygget et verdensbillede, hvor asylsøgerne altid ses som de "svage", skønt de, som Jackson bemærker, ofte er betydeligt stærkere end mange svenskere. Men journalisterne har valgt aldrig at kritisere flygtningene, tværtimod. Cheferne på Sveriges Television har tilmed givet

tydelige direktiver om altid at skildre en vis type af mennesker positivt og aldrig negativt. (Og omvendt har de også givet instrukser om altid at skildre andre grupper negativt, aldrig positivt).

Det er en utrolig historie, Jackson beretter om mediernes kollektive undertrykkelse af ham og hans afsløring af asylvindlere og børnemishandlere. Han talte med 20-30 journalister på fremstående poster, og ingen, absolut ingen var interesserede i at høre om international diagnostik vedrørende simulering. En journalist på Expressen med erfaring fra Mellemøsten sagde fx: "Ja, selvfølgelig udnytter forældrene deres børn, det så jeg meget af dernede. Men det må man jo ikke fortælle." Da det endelig var lykkedes Jackson at få planlagt et længere interview til en mindre avis, afbrød to journalister fra Sveriges Television deres ferie og fik i sidste øjeblik presset avisens redaktør til alligevel ikke at bringe interviewet!

Lederen af statens offentlige undersøgelse af apati-epidemien fortalte Jackson, at der fandtes rapporter m.m., som viste, at hele "epidemien" var en iscenesat proces, men at det politisk var helt umuligt at offentliggøre dette. Fx kunne børn, som om morgnen var apatiske og havde fået næringssonder, om aftenen

filmes dansende med sonderne fastklistrede på kinden... Og "mirakuløst" nok blev 85% af de apatiske børn raske, så snart de var blevet bevilget asyl. Resten blev så skadede efter den svenske behandling, at de fik alvorlige psykiske problemer. Nogle kunne måneder efter tvangssimuleringen tilmed ikke gå normalt, men måtte famle sig frem. Desuden er det sigende, at apati-epidemien tiltog, da medierne begyndte at skrive om den, og aftog, da de holdt op med at omtale den. De forårsagede altså delvist den hysteriske epidemi med store overskrifter og sensationelle billeder.

Ligesom svenskere er verdens mest "syge" befolkning, har Sverige samtidig verdens mest "syge" indvandrerbefolkning. Så snart de kommer over grænsen til Sverige, erklærer det socialistiske sundhedssystem dem alvorligt og livslangt syge. Dette resulterer i førtidspension, fordi de ifølge det svenske system ikke har nogen arbejdsevne overhovedet. Ikke uden ironi kommenterer Jackson, at der burde stå skilte ved grænsen til alle indvandrere: "Advarsel! Når denne grænse overskrides, risikerer du ved blot at sige 'jeg er syg' til et menneske i hvid kittel at få 11.000 kr. pr. måned, så længe du lever. Førtidspensionen kan du umiddelbart flytte med til dit

hjemland." Man må advare mod Sverige – for der bliver man syg. "Det kan vel aldrig være den politisk-sociale model, der gør folk syge? Den model, som mange lande forsøger at efterligne," spørger Jackson. "Tænk, hvis samme model indføres i hele Europa. Resultatet ville blive et Europa i kaos."

Dermed bliver bogen relevant også for Danmark, men vi har jo også haft asyltildelinger pga. "posttraumatisk stresssyndrom", hvor problemet er det principielt samme som i Sverige: At lægerne m.fl. tror blindt på tvivlsomme sygdomserklæringer fra personer, der har en indlysende egeninteresse i at blive erklæret syge. Og helt generelt kan bogens titel og tema – "veritofobi", sandhedsskræk eller frygt for sandheden – være overskriften for hele miseren omkring behandlingen af masseindvandringen til Vesten. Især journaliststanden har dyrket ideologiske tolkninger og egne meninger i stedet for sandhedssøgen. I Sverige kan opgør med denne kurs stadig kun udkomme på obskure forlag, men Jacksons bog fortjener stor udbredelse, også uden for Sveriges grænser.

Peter Neerup Buhl

En roman om gidseltagningens evige dilemma

*Niels E. Nielsen: Skyggekrigen
Hernov. Kbh. 1986*

Min datter holder meget af Niels E. Nielsens forfatterskab, men det var ikke før, hun havde læst "Skyggekrigen", at hun fastslog, at her var en bog for hendes far. Og det var der!

Den er svær at lægge fra sig, når man først kommer i gang, - og så er den faktisk mere aktuel i dag, end da den udkom i 1986, - året før det første nummer af Danskeren så dagens lys.

Niels E. Nielsen er en af Danmarks få science fiction forfattere, men der er ikke meget science fiction over Skyggekrigerne. Den er tvært imod uhyggeligt nutidig.

Handlingen er henlagt til 1992. Temaet er det evige dilemma, som ordentlige mennesker bliver sat i, når kyniske terrorister tager mennesker som gidsler: Skal man stå fast og ofre sagesløse mennesker, - eller skal man give efter med de konsekvenser, som heraf følger?

I Skyggekrigen har en terrorgruppe, som kalder sig Islams Retfærdighed af 9. September placeret en atombombe på bunden af Københavns Havn, og med truslen om, at bomben automatisk vil blive udløst d. 11. september!!!, hvis en

række krav ikke bliver imødekommet, har den lille flok af hellige krigere overtaget kontrollen med byen. Disse krigere frygter ikke atombomben, men anser tvært imod dens sprængning for adgangsbillet til Paradis.

Regeringen kommanderer modvilligt politiet og militæret til at adlyde terroristernes krav om at sørge for, at ingen forlader byen, og at borgerne holder sig i ro "i denne for vort land så vanskelige situation".

Der er imidlertid mennesker iblandt Københavns absolut jævne beboere, - dem som Politikens kulturskribenter plejer at benævne "folkedybet", som stille og roligt går i gang med at afmontere truslen, og som stiltødt offer sig selv for at redde byen og få terroristerne ned med nakken.

Mere skal der ikke røbes her. Bogen kan nemlig stadig skaffes.

Harry Vinter

Styrk unionsmodstanden - for Danmarks skyld

Adam Wagner, landsformand for Dansk Samling

Hvis folk spørger mig, hvad jeg vil anbefale at stemme ved Europa-Parlamentsvalget den 7/6, så svarer jeg: Stem personligt på Thorkil Sohn, nr. 14 på liste N, Folkebevægelsen mod EU.

Det er der flere grunde til. Uanset om man, som jeg, vil have Danmark helt ud af EU eller ej, så må det for enhver nationalt tænkende dansker – eller såmænd bare for enhver, der ser en værdi i et velfungerende folkestyre – være ganske uacceptabelt, at et parlament, der i sin natur er føderalt og overnationalt, tildeles magt på bekostning af de nationale parlamenter; altså at Europa-Parlamentet tildeles magt på bekostning af Folketinget. Og det sker løbende hen over hovedet på vælgerne – senest med Lissabon-traktaten.

Dertil må man huske, at et opgør med de danske EU-forbehold er på vej. En afskaffelse af retsforbeholdet vil – især når Lissabon-traktaten træder i kraft – være en nærmest fuldstændig afskaffelse af dansk kontrol med indvandring til landet. Ophæves retsforbeholdet bliver områder som fri personbevægelighed, asyl, indvandring og det, der kaldes grundlæggende rettigheder, EU-anliggender, hvilket i den sidste ende giver EF-domstolen ret til at blande sig i disse sager. Og EU-retten står jo over

national ret; det har været gældende siden 60'erne og er oven i købet blevet traktatfæstet med Lissabon-traktaten.

Det gælder altså for mig at se om at styrke dem, der vil modarbejde denne udvikling.

Men at stemme på Folkebevægelsen mod EU (liste N) – kan det nu gå an, vil nogen måske tænke. Søren Søndergaard er jo spidskandidat; Søndergaard, der tidligere har siddet i Folketinget, valgt for Enhedslisten, der med sin holdning til indvandring jo på anden vis er med til at destabilisere Danmark. Ja, det er sandt, men Søren Søndergaard er faktisk meget loyal over for Folkebevægelsens tværpolitiske udgangspunkt. Han kritiserede således *Metock-dommen*, som han vel i indholdet må have sympatiseret med, da han holdt på, at det skulle være de nationale parlamenter, der skulle lovgive, og *ikke* EU (og slet ikke EF-domstolen). Således har jeg tillid til, at han i EP fortsat vil varetage den tværpolitiske bevægelses interesse og ikke sine egne venstreorienterede. Folkebevægelsens kandidater har altid haft som ledetråd, at de i Europa-Parlamentet ville stemme nej til alle forslag, der kunne udvide EU's magt.

Men hvad nu, hvis Dansk Folkeparti mister sit mandat, vil nogen spørge, er det ikke skidt? Jo, måske for DF, men ikke nødvendigvis for EU-modstanden

eller for kampen for opretholdelse af EU-forbeholdene. Det værste, der sker, hvis Morten Messerschmidt ikke vælges, er, at han kan fortsætte som sit partisis EU-ordfører herhjemme; og det er jo fint nok.

Derimod kan det skade sagen samlet set, hvis Folkebevægelsen mister sit mandat. Dette vil i realiteten helt udelukke Folkebevægelsen fra at blande sig ved de kommende folkeafstemninger om forbeholdene. Det, tror jeg, kan have stor negativ betydning for deres udfald. Folkebevægelsen har alligevel haft god gennemslagskraft gennem årene netop i forbindelse med folkeafstemningerne. Hvis Folkebevægelsen ikke genvælges, mister den stort set sit økonomiske grundlag, ligesom den vil miste retten til at være repræsenteret i medierne valgudsendelser op til folkeafstemningerne.

Jeg synes, der er flere fornuftige folk på liste N, som man godt kunne stemme på. Men hvis jeg skal anbefale én, bliver det altså Thorkil Sohn (nr. 14 på liste N), der er klassisk grundtvigianer og har en god, dansk tilgang til tingene. Han er medlem af Dansk Samling (og Retsforbundet), cand.jur. og tidligere efterskoleforstander.

Men jeg siger ikke, at det er det eneste rigtige at gøre; det er bare *min* anbefaling.

God tid? Meningsfyldt beskæftigelse. Indholdsrig fritid?
Vi har tusindvis af foldere, som skal omdeles. Vi har plakater på vej, som skal oplæbes. Vi har brug for meddelere, som kan infiltrere de landsskadelige miljøer. Vi har brug for fotografer med telelinser. Vi har brug for sprogkyndige til oversættelsesopgaver.
Gør noget ved det nu!

Den ukorrekte Avis

I disse år, hvor vores frie vilje, demokrati og ytringsfrihed trues af begrænsninger, og hvor medierne udøver censur, så kun de rigtige meninger kommer frem - svøbt ind i propaganda, er det vigtigt - dels at vi har et fælles kontaktorgan, dels at vi har et fristed for vore meninger. DUA, den Ukorrekte Avis prøver at give mulighed for, at også de "forkerte meninger" høres. DUA har eksisteret i et par år og udkommer 2 gange om måneden. Den udkommer primært i elektronisk udgave, og kun i meget begrænset omfang som papirud-

gave.

Den Danske Forenings læsere kan tilmelde sig distributionslisten gratis og kan frit sende den elektroniske udgave til venner og bekendte og til hvem, der kunne trænge til at læse den. Hvis man vil have den i papirudgave, koster den 20 kr. i farver og 10 kr. i sort/hvid + porto.

Den kan rekvireres på:
bjerg07@gmail.com
eller tlf. 28829878

Åse Clausen Bjerg

Grundlovsmøde

Århus

Ved Borum Eshøj, Eshøjvej
D. 5. juni kl. 14

Talere:

Tomas Kierstein, formand for DDF
Jan Høeg, Norge, formand for FMI

For bilister er der parkeringsplads på Eshøjvej

Fra Århus C går der bus til Eshøjvej.

Nyt ungdomskollegium - det ku' være så godt...

Hun var glad for sin ungdomsbolig i den smarte ombyggede silo i Roskilde, selvom den var dyr. Men nu flytter hun hjem igen. Ikke blot er boligerne præget af byggesjusk, men - hun fortæller:

Smadrede ruder, ødelagte postkasser, blod på gangen og trusler fra drengebånd har også været en del af livet i siloen.

»Jeg er bange for at være alene hjemme.

En dag opdagede vi et langt blodspor på gangen. Man kunne se, at der var en, der havde gået og dryppet blod. Politiet var her også og udspørge os, om vi havde set eller hørt noget,« fortæller hun, som flere gange har været i kontakt med politiet.

En aften oplevede hun, at det pludselig bankede hårdt på hendes dør. »Fremmede lukkes bare ind i bygningen, så jeg tør ikke lukke op, når jeg ikke ved hvem det er,« siger hun. Den aften var det dog en af hendes venner, der også bor i siloen, der bankede på. Han var bange efter, at han var blevet truet af en gruppe indvandrerdrengene på vej ind i ejendommen.

De krævede, at han lukkede dem ind i

bygningen. Hun ringede efter politiet, men drengene var væk, da politiet kom.

Beretningen er på ingen måde usædvanlig. Tilsvarende kunne fortælles af fortvivlede unge overalt i Danmark. Det er den slags, pæne kulturradikale kredse har pånødet danskerne under

den falske varebetegnelse "kulturberigelse".

Det er den slags, Den Danske Forening advarede imod, mens det endnu kunne være forhindret!

Kilde: Fjordbyerne. Roskilde. Uge 12,

Den Danske Forening på Facebook

Den Danske Forening har oprettet en foreningsprofil på Facebook.

Vi starter i det små med en præsentation af de grundlæggende fakta. Det er så tanken, at der hen ad vejen skal åbnes for debatforum og andre faciliteter, - når og hvis tiden og energien tillader det.

Men lad det være slået fast fra begyndelsen: DDF er en seriøs forkæmper for Danmark, og vor tid er ikke til tomgangssnak og mental onani.

Men kig ind og lad os være venner - også på Facebook!

Den Danske Forening

Global

Grundlæggende oplysninger

Type: Organisationer - Politiske organisationer

Beskrivelse: Foreningens formål er:

På folkestyrets grund, uafhængig af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme.
At advare mod den opløsning af vor kulturelle og folkelige egenart, som forvoldes af overdreven tilstrømning fra overbefolkningstruede lande.
At hindre nedbrydelse af vort land som hjemsted for det danske folk.

Foreningen har advaret mod indvandringens konsekvenser siden 1987.

Foreningen udgiver kvartalsskriftet "Danskeren" og udsender jævnligt et nyhedsbrev pr. e-post.

Kontaktoplysninger

E-mail: danskeren@danskeren.dk
Website: <http://www.dendanskeforening.dk>
Sted: Skomagergade 25
Roskilde, Danmark

Seneste nyt

Ny bogudgivelse:
Zorica Mitić: Tårer.

Pas godt på Danmark

Send besked til alle medlemmer
Reklamer for gruppen med en annonce
Rediger gruppe
Rediger medlemmer
Inviter venner
Opret relateret begivenhed
Forlad gruppen

Del

Gruppекategori

Dette er en åben gruppe. Alle kan tilmelde sig og invitere andre.

Administratore

- Tomas Kierstein (Denmark)
- Harry Vinter (stifter)

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde